

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 694

Het Bergspook.

20 CENT

Hij kwam juist bijtijds om te zien hoe een der bandieten in de richting van het ravijn snelde.

☞ Elke aflevering bevat een volledig verhaal. ☞

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

Exploitant voor België: H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

Het Bergspook

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

Lord Lister versus Arthur Lupin.

Het kwam niet dikwijls voor dat Raffles besluiteloos was, maar op dien heerlijken lentemorgen in het laatst van Mei bevond hij zich toch in een zonderlinge inpasse, en in een van die zonderlinge moeilijkheden, die maar niet zoo eensklaps kunnen worden opgelost, en waarin zelfs de schranderste mensch zich tevergeefs afvraagt, wat hij moet nalaten — wat hij moet doen.

Dit gemis aan een vast richtsnoer deed zich bij Raffles gevoelen, toen hij tegenover Brand gezeten was in een tamelijk eenvoudig gemeubelde gelagkamer van een dier landelijke logementen, welke men in sommige streken van Normandië langs de groote heirwegen nog aantreft, en die herinneringen wakker roepen aan „De Drie Musketers” en „Fanfan le Tupile!”

Hoe zij juist daar gekomen waren, de twee ondernemende avonturiers, zal uit het vervolg duidelijk genoeg blijken.

Voorloopig zij het genoeg, hier op te merken, dat Raffles zich eenvoudig in Frankrijk bevond,

en wel speciaal in dit noordelijke gedeelte, omdat hij er als door een onweerstaanbare macht heengetrokken werd — door de macht van het onbekende, de macht van het gevaar — en ten slotte half en half door den wil van een gevaarlijk tegenstander, die zich daar ophield — en die tegenstander was Arthur Lupin, de zoon van den befaamden Arsène, onzaliger gedachtenis!

De zaak was, dat er jaren lang, in Engeland en in Frankrijk respectievelijk, twee mannen leefden, die van elkanders bestaan naar het schijnt niets afwisten, die hetzelfde gevaarlijke beroep gekozen hadden, maar met geheel verschillende doeleinden, en wier inborst overigens zooveel van elkander verschilde als noord van zuid, als warmte en koude.

En nu bleek het eensklaps, dat Frankrijk in de bijbelsche beteekenis van het woord reeds ettelijke jaren bezocht werd door een telg van Arsène Lupin, een bastaard, die naar alle waarschijnlijkheid ten onrechte den naam van zijn

vader voerde, maar die veel van zijn kwaliteiten geërfd had, behalve helaas zijn ridderlijkheid, en zijn afschuw van bloedvergieten.

Ja; criminalisten van naam hebben later zelfs verklaard, dat Arthur zijnen vader heel zeker nog overtrof in sluwheid en stoutmoedigheid. Wij kunnen gerust aannemen, dat dit voor een niet gering deel is toe te schrijven aan de omstandigheid, dat Arthur kon beschikken over middelen, die Arsène nu eenmaal niet ten dienste stonden, zooals vliegmaschinen, radio, stikgassen en andere uitvindingen van den allerlaatsten tijd. En dat hij daar een duchtig gebruik van heeft gemaakt — dat weet men thans wel op alle hoofdbureaux van politie in de hoofdsteden van geheel Europa.

En hier in Normandië, geen vijf mijlen in het noorden, had juist twee dagen tevoren een fel gevecht plaats gehad tusschen Lupin en Raffles, niet van man tot man, maar toch een gevaarvolle strijd, een worsteling in overleg, durf, en slimheid!

En Raffles had het gewonnen, al was het dan ook op het nippertje, en al was Lupin hem zelf ontsnapt.

Want twee van zijn medeplichtigen en van de gevaarlijkste soort, hadden er dan toch het loodje bij gelegd, en waren nu in handen van de politie.

Het is volstrekt noodzakelijk, tot begrip van hetgeen nu volgt, dat wij hier, in zoo kort mogelijk bestek, het verloop van die ontmoeting tusschen de beide beroemde avonturiers verhalen.

Het was nauwelijks veertien dagen geleden, dat Raffles naar Normandië trok als gevolg van een zeer zonderlinge, romantische onderneming met zijn duikboot, waarvan hij enkele verbeteringen had willen beproeven, maar die door een uitgebreide manoeuvre van de Fransche vloot gedwongen was geweest, om zich bij de Fransche kust te verschuilen, in de onmiddellijke nabijheid van Barfleur, en het was daar dat de drie opvarenden van de Bruinvisch, Raffles, Brand en Henderson, die wonderlijke ontdekking hadden gedaan van een tweede duikboot, maar ditmaal een buiten dienst gestelde boot van de Duitsche oorlogsmarine, zooals die in het begin van den oorlog gebruikt werden.

De ontdekking van de boot leidde tot de ontdekking van den eigenaar, en die was niemand anders dan Arthur Lupin, die zich, evenals Raffles, van dit allermooiste middel van vervoer, bediende om snel en ongemerkt van de eene plaats naar de andere te komen.

En onmiddellijk na deze ontdekking vond Raffles reeds gelegenheid, den strijd aan te binden met den gevaarlijken Franschen bandiet. Hij

wist zijn rotskasteel te vinden, evenals de wijze hoe Lupin daar in en uit ging, en deze was, in het nauw gedrongen wel verplicht, die prachtige schuilplaats niet alleen prijs te geven, maar door een hevige dynamiet-ontploffing te vernietigen, en daarbij ging zijn duikboot eveneens ten onder. Hij had dus wel grondige reden om Raffles te haten, en het duurde niet lang of hij kreeg opnieuw gelegenheid, zich te meten met den man, die hem voortdurend den voet scheen dwars te zetten, en zijn best beraamde plannen in het water deed vallen.

Stoutmoedigheid kon men Lupin zeker niet ontzeggen, want wel verre van te vluchten begon hij, daarbij geholpen door twee medeplichtigen, een reeks van zeer brutale inbraken, die hem hoe langer hoe verder westwaarts voerden, totdat zijn noodlot hem achterhaalde. En dit was juist den dag tevoren geschied.

Raffles had ontdekt, dat Lupin een grooten slag voorbereidde in het kasteel van Markies Raoul de Cahussac, bijgestaan door een zekeren Hudson, een Engelschman, die zich met valsche getuigschriften als bediende op het kasteel had weten te nestelen, maar vooral door een vrouw van zeldzame schoonheid, die zich Blanche de Vermandel noemde, en die als gaste het prachtige kasteel bezocht, en daar alles in stilte reeds voorbereidde. Maar zij hadden niet gerekend op de tusschenkomst van Raffles, den overal-aanwezige, die zich bij den Markies voordeed als Engelsch detective, hem verzocht, eveneens als bediende bij hem te mogen komen, en op die manier den geheelen toelag ontdekte.

Om kort te gaan — Raffles wist den roof te beletten, hij maakte dat Blanche Vermandel zowel als Hudson gearresteerd werden, maar hij kon niet beletten dat de vrouw op het allerlaatste oogenblik Lupin wist te waarschuwen, die buiten het kasteel op den loer lag, zoodat die nog juist de vlucht kon nemen. En tot overmaat van ramp moest Raffles, door de vrouw in het zwart verraden (dit was de naam, waaronder Blanche bij de politie te Londen bekend was) zelf de vlucht nemen zonder iets anders te hebben kunnen uitrichten dan een inbraak te beletten, die zeer waarschijnlijk aan Lupin een groot fortuin in handen zou hebben gespeeld.

En nu zaten zij daar, Brand en Raffles, weliswaar uitnemend vermomd, maar nog geenszins gerust omtrent den loop der gebeurtenissen.

Lupin was weg — maar waar was hij nu? Zwierf hij soms nog rond in de buurt van Vauville, waarbij het kasteel der Cahussacs gelegen was? Had hij zich ingescheept aan boord

van een zijner motorbooten, en trachtte hij nu, ongemerkt Engeland te bereiken? Had hij integendeel koers gezet naar Spanje? Bevond hij zich te Parijs, en was hij ondergedompeld in de millioenen-menigte? Dit waren vragen, die zeer moeilijk te beantwoorden vielen.

Raffles was er de man niet naar, om zijn tegenstander te onderschatten, en hij wist dat Lupin een waar genie was in de vermomningskunst, en over vele en machtige vrienden kon beschikken, zoowel als over schier onuitputtelijke hulpbronnen. Hij wist dat hij zeer rijk was, en overal geld verborgen had, dat er honderden menschen waren, die hem op het eerste woord zouden bijstaan, hetzij uit genegenheid, hetzij uit vrees, en dat het er volstrekt niet naar uitzag alsof de politie, die hem nooit had kunnen grijpen, bij deze gelegenheid gelukkiger zou zijn.

En nu vloeide de onzekerheid van Raffles hieruit voort, dat hij vastbesloten was, zich niet voor verslagen te houden, maar integendeel den strijd met den Franschen bandiet tot het uiterste voort te zetten.

Maar om dat te kunnen doen was het natuurlijk in de eerste plaats noodzakelijk, te weten waar hij zich bevond, en dat hield juist de beide vrienden hier, ofschoon zij zich zeer wel bewust waren van het gevaarlijke van hun toestand, want ook naar Raffles en zijn beide helpers zocht de geheele politie van Normandië, nu Blanche hem verraden had.

Zoals de beide vrienden daar nu zaten, zagen zij er uit als Belgische veekoopers, die vaak naar Normandië komen, om daar zaken te doen.

Henderson was voorloopig weggezonden, daar zijn geweldige gestalte hier wat al te zeer in het oog zou loopen, en Raffles had hem last gegeven, zich naar Parijs te begeven, een reis van ongeveer zes uren, daar zijn intrek te nemen in het kleine huisje, hetwelk Raffles op Mont Martre bezat, en daar op nadere instructies te wachten. Henderson was een gelukkig man, die zich niet zoo heel spoedig verveelde, ook al was hij alleen in een groote, vreemde stad. Hij was filosofisch aangelegd, en hij kon, zooals hij het zelf uitdrukte, „heel goed met zichzelf overweg”.

Voor zichzelf waren zij niet bevreesd voor een al te spoedige ontdekking, want zij hadden zooveel rollen vervuld, en dat zoo goed, dat zij wel wisten, zich althans niet te zullen verraden door een onhandigheid. Beiden spraken het Fransch met een sterk Belgisch accent, en zij gedroegen zich juist zooals men het van rijke, zelf altijd hunne zaken besturende veehandelaars kon verwachten. Luidruchtig, dikke, zwarte sigaren rookend, overal neerspuwend, en met

de handen in de zakken met hun geld rammelend.

En terwijl zij daar nog beraadslaagden werd de zaak nog een weinig gecompliceerder, want de dikke waard, die achter zijn buffet rustig zijn krantje zat te lezen, gaf plotseling een schreeuw en riep uit, terwijl hij zijn pijp uit zijn mond nam, juist bijtijds om te beletten dat zij zou vallen:

— Daar speelt toch de duivel mee! Die kerel heeft vast kennis aan hem! Ze hebben geen twee uur gevangen gezeten gisterennacht! Allebei weg, of ze door den grond gezonken zijn! Ik moet U zeggen — ik heb er respect voor!

Als bij instinct wisten Raffles en Brand onmiddellijk waarover de man het had, maar dat mochten zij natuurlijk niet laten blijken, en daarom vroeg Raffles met voorgewende onverschilligheid:

— Waarover spreek je, vriend? Wie zijn er ontsnapt?

— Wie anders dan dat zwarte wijf en die zoogenaamde bediende! U weet toch wat de zaak is? Ik heb het U toch verteld! Het was een spektakel op het kasteel! Er zijn zelfs journalisten uit Parijs voor gekomen! Zoiets hebben we hier nog nooit beleefd!

— Als je nu eens ter zake kwam, waard? zeide Raffles, een beetje ongeduldig. Van die poging tot inbraak weet ik af, en ook dat die Londensche vent er achter zit, en dat er een mooie vrouw aan heeft meegedaan — maar dat is dan ook alles!

— Nu dan — die mooie vrouw is er al vandoor! Zij heeft geen volle nacht gevangen gezeten! En nu weten zij heelemaal niet waar zij is, en ze zoeken zich gek! Hier, lees zelf maar — ik word door mijn vrouw geroepen! Ik moet aan het werk!

En hij wierp haastig zijnen gasten een blad van de *Matin* toe, en eventjes glimlachte Raffles, want al was hij daar nog pas een dag — hij had toch wel de vrouw leeren kennen van den braven waard, en die dame was lang niet mak, trad op als een despoot, al stak haar man ook een hoofd boven haar uit, en al had hij haar magere, bloedeloze lichaam gemakkelijk tusschen vinger en duim kunnen platdrukken.

En door het kleine raampje achter het buffet zagen de beide vrienden haar driftig wenken naar den man, die zeker zijn tijd zat te verknoeien!

Brand had het blad al opgeraakt, en naast elkander gezeten lazen de beide mannen, die nu geheel alleen in de groote wachtkamer waren, het tamelijk lange bericht, waarvan de kern was, de zaak waar het op aan kwam, dat Blan-

che de Vermandel en de knecht Hudson, die inderdaad Percy Cook heette, den dag tevoren op een schier onverklaarbare wijze waren ontsnapt uit de gevangenis, waarin zij beiden waren opgesloten.

Het is waar dat het een oud, en niet heel erg goed ingericht gebouw was, maar toch was het volkomen onbegrijpelijk, hoe zij hadden kunnen ontkomen.

Men dacht aan omkoopning van den cipier, men nam ook aan, dat hij bezweken was voor de verleidingen van de schoone gevangene, men voerde nog andere mogelijkheden aan — maar dit stond boven iederen twijfel vast, dat er zelfs geen glasruit was stukgesmeten, geen tralie was verbogen!

Op dat oogenblik was het nog niet vastgesteld, of de celdeuren met de sleutels die er op hoorden, geopend waren, maar in elk geval waren die sloten niet vernield en dus of met den sleutel, of met voortreffelijke loopers geopend.

Men stond voor een raadsel, en men vreesde dat het wel nooit opgehelderd zou worden, want van de beide ontsnapt was geen spoor te ontdekken, en zij moesten op zijn minst wel vijf uren voorsprong hebben op de achtervolgers.

Toen Raffles en Brand dit bericht gelezen hadden, keken zij elkander een oogenblik zwijgend aan, en eindelijk zeide Raffles zacht:

— Ik heb het van den beginne af gezegd — Arthur Lupin is sterk, buitengewoon sterk!

— Je denkt dus dat hij het was die hen bevrijd heeft?

— O, daaraan twijfel ik geen seconde! Ik erken dat het getuigt van een buitengewone stoutmoedigheid om zooiets te ondernemen, terwijl men zelf nog wordt nagejaagd, en zich dus aan een dubbel gevaar blootstelt! Maar het is juist iets voor hem! En hoewel ik hem een gevaarlijke schurk acht — ik kan niet anders doen dan hem bewonderen om die brutaliteit! Die vrouw is hem zeker van veel nut, die man weet misschien wel wat te veel van hem — hij had hen beiden nodig — en hij heeft niet geaarzeld hen te gaan bevrijden, volgens een methode die wij nu nog niet kennen, maar die zeker geniaal zal zijn geweest! Hij heeft zich misschien vermomd als cipier of als gevangenisdokter, of als geestelijke — hoe dan ook, ze zijn ontsnapt, zij zijn weder bijeen, en daarmee moeten wij rekening houden! In zekeren zin heeft het zijn voordeelen, want nu weten wij althans weder, dat zij deze streek van La Manche nog niet verlaten hebben!

Het zou maar al te spoedig blijken, dat Raffles aan die wetenschap maar bitter weinig had.

Want hoewel de waakzaamheid der politie verdubbelde, hoewel men de geheele kuststrook afzocht, hoewel in alle plaatsn van eenige beteekenis zoowel als in de kleinste visschersdorpjes, van Barfleur tot Vauville, en van Isigny tot Barneville, dat geheele ontzaglijke gebied van la Manche doorzocht werd — de gendarmes vonden niets, dat ook maar de allergeeringste aanwijzing kon geven.

Men zond politiehonden uit alle streken van Frankrijk, ja zelfs kwam er een heel beroemde uit Zwitserland! De dieren konden evenmin iets doen, want het spoor was reeds niet meer terug te vinden, hoe ijverig zij ook zochten. Tweemaal scheen het alsof een der honden iets ging ontdekken, beide keeren liep het op een schromelijke vergissing uit.

Zoo verliepen de dagen, Raffles werd hoe langer hoe ongeduldiger, hij zelf zocht ijverig mee, al was het dan volgens een andere methode — en toen kwam, juist een week, plotseling dat verbijsterende bericht, dat men met zekerheid sporen van Lupin gevonden had te Perpignan!

Perpignan! Dat wil zeggen, een stad, juist aan het tegenovergestelde uiteinde van Frankrijk gelegen, als het ware aan den voet van de oostelijke Pyreneeën, en gelegen aan de Middellandsche Zee!

Voor het eerst sedert langen tijd voelde Raffles zich verslagen!

Wij zeiden reeds dat hij nooit zijn vijanden onderschatte, maar hij begon nu in te zien, dat hij met een man te doen had, die op hetzelfde plan stond als hijzelf, ja, die hem misschien in enkele opzichten nog wel overtrof in vindingrijkheid en schranderheid.

Het bericht uit Perpignan was van den vorigen dag, en het meldde dat er daarginds in een afgelegen villa van een schatrijken Amerikaan, die er slechts een paar lentemaanden doorbracht, een stoutmoedige inbraak was gepleegd, waarbij de inbreker maar juist had weten te ontsnappen, door het begaan van een van die kleine vergissingen, die zelfs de geniaalste mannen wel eens bedrijven. Er was namelijk een dag te voren juist een alarmsignaal aangebracht in de villa, en dat had hij zeker niet geweten.

In ieder, geval, de Amerikaan verraste hem, de beide mannen hadden tegenover elkander gestaan, de inbreker had op den Amerikaan geschoten, maar hem slechts licht gewond en deze kon een vrij nauwkeurige beschrijving geven van den dief, die over een snelle auto bleek te beschikken.

Het moest Lupin geweest zijn — het kon bijna niet anders. De Amerikaan beschreef hem als

een niet zeer groot, maar fraai gebouwd man, nog geen dertig jaar, met een zeer donker gelaat, groengrijze oogen, een olijfkleurigen tint, een laag voorhoofd en glanzend, zwart haar. Dat alles had hij kunnen zien, omdat er een korte worsteling had plaats gehad tusschen hen beiden, waarbij de inbreker zijn masker had verloren. Verder had de Amerikaan nog kunnen opmerken, dat zijn nachtelijke bezoeker een kruisvormig lidteeken op het voorhoofd had — en dat klopte precies, want inderdaad wist de

politie van geheel Frankrijk, dat Lupin bij een onlangs plaats gehad hebbend gevecht een dubbele wonde aan het voorhoofd had opgelopen die van tamelijk ernstigen aard was geweest.

Hoe dit ook moge zijn, Raffles had het bericht in de bladen ternauwernood gelezen, of hij klemde de handen tot vuisten ineen en zeide koraf tot Brand:

— Maak je reisvaardig, Brand — over een uur vertrekken wij naar het Zuiden!

HOOFDSTUK II.

Een moderne Rinaldini.

Het duurde geen week of geheel Roussillon was in opschudding.

Want niet alleen te Perpignan, maar ook meer naar het Noorden, in Revisaltes, in Estagel en in St. Paul was de geheimzinnige bandiet gesignaleerd — en gesignaleerd op een wijze, die zeer onaangenaam was voor degenen die signaleerden, want in alle gevallen ging het gepaard met een inbraak, een enkele maal met geweldpleging, toen de benadeelde ontijdig wakker werd, en zich poogde te verzetten tegen den ongewenschten bezoeker.

En Perpignan en St. Paul liggen hemelsbreed omtrent tweehonderd kilometer van elkander verwijderd!

En geen spoor — geen enkel spoor van den stoutmoedigen schelm, die aldus schrik en ontsteltenis verspreidde onder de villa-eigenaars en de kasteelbewoners!

Hij verscheen meestal na middernacht, als iedereen sliep, en drong het allerlieftst afgelegen villa's binnen op een wijze, die ondanks alles eerbied moest afdwingen voor zijn bekwaamheden, want in de meeste gevallen werd er niets met geweld vernield, en ging de inbreker binnen zooals een ander een open deur binnen gaat.

Ten hoogste vond men des morgens een paar uitgedraaide hengsels — want het scheen een liefhebbefij te zijn van Lupin, dat hij de deuren aan den verkeerden kant opende, dat wil zeggen, bij de hengsels! Het schijnt nog niet algemeen te zijn doorgedrongen bij de meesten, dat de hengsels van een deur een zeer zwakke plek vormen! Hengsels kan men niet afsluiten, zooals een slot, en het valt aan een eenigszins geoefend inbreker niet zoo moeilijk, de pennen uit de hengsels te nemen als ze zichtbaar zijn, en ze eenvoudig uit te zagen als ze het niet zijn!

Ramen schenen voor hem in het geheel niets te beteekenen te hebben.

Zij mochten voorzien zijn van een spagnolet, van knippen, van raampennen, van grendels — het deed er niet toe, hij wist ze te openen, op een raadselachtige wijze, en zonder zelfs de ruit aan te raken, zonder ooit een vingerafdruk

na te laten, en dat alles met een vlugheid, die aan tooverij moest doen denken.

Meestal trad hij alleen op, maar de politie geloofde, dat er toch altijd een medeplichtige op den uitkijk stond, die tevens de auto bestuurde, waarmede hij na gedane zaken snel als een stormwind verdween.

Wij noemden zooveen den naam van Lupin als de dader, en volgen daarin slechts de Fransche politie na, die er reeds na den derden dag niet meer aan twijfelde of de stoutmoedige booswicht had geheel Frankrijk doorkruist, en hij was het, die hier nu opnieuw aan den arbeid was gegaan, terwijl daar in het noorden de gendarmes nog steeds ijverig naar hem zochten!

Waar bleef hij na zijn inbraken — men wist het volstrekt niet, men tastte in het duister, en men kon hoogstens iets vermoeden.

En dat vermoeden wees in een bepaalde richting — naar het zuiden!

De politie meende, dat Lupin met zijn buit in zijn auto zoover naar het zuiden reed als maar mogelijk was, daarbij herhaaldelijk de Spaansche grens passeerde (een paar malen namelijk hadden Spaansche douaniers een zwart ding hooren en zien voorbijflitsen, dat zij beschreven als een reusachtige kanonskogel, maar dat heel waarschijnlijk niets anders was geweest dan de zeer krachtige, zeer snelle auto van Lupin). En waar hij niet verder kon, laadde hij de buit uit, liet zijn medeplichtige met de auto verder gaan, en trok zich in de bergen terug.

Nu, dit wilde zooveel zeggen als volstreekte veiligheid, want de Pyreneeën zijn geweldig groot! De wegen zijn er tamelijk schaars en Lupin wachtte er zich natuurlijk wel voor, zich op die gebaande wegen te vertoonen!

Er zou een leger van honderdduizenden noodig zijn, om behoorlijk toezicht te kunnen uitoefenen in en op die geweldige bergketen, die zich uitstrekt van de Middellandsche Zee tot aan de Golf van Biscaye, over een afstand van bijna vierhonderd kilometer, en een breedte, die afwisselt van honderd tot honderd zestig kilometers!

Wanneer de Siciliaansche bandieten zich vei-

lig achten in hun bergen — hoeveel te meer moet dit dan het geval zijn voor de schelmen, die de Pyreneeën als hun schuilplaats hebben uitgezocht!

Want het bleek al spoedig, dat Lupin niet alleen optrad!

Van allerwege werden kleinere en grootere diefstallen en inbraken gemeld, overvallen, ja zelfs aanhoudingen van postauto's, die langs de eenzame bergwegen reden, en men wist alleen nog maar niet met zekerheid of Lupin die ondernemingen aanvoerde, dan wel of hij tot een van die benden behoorde, die thans de streek tusschen Perpignan en St. Paul afstroopten, maar dit stond vast, dat al die schelmen het gebergte door en door kenden, alle schuilhoeken wisten, er de politie konden tarten, en Lupin heel zeker een schuilplaats zouden verschaffen als hij dat wenschte.

Het was in dezen warwinkel van vermoedens, onderlinge verdenkingen, jachten en ontsnappingen, dat Raffles, Brand en Henderson op een zeer warmen namiddag te Perpignan aankwamen, en daar hun intrek namen in een van de duurste hotels, waarvan de vensters uitzicht gaven over de prachtige baai en de immer blauwe golven van de Middellandsche Zee.

Voorloopig was Raffles voornemens, zich uit te geven voor een rijken Amerikaan, die met zijn secretaris en chauffeur voor zijn genoegen reisde, en van plan was, eenigen tijd door te brengen aan de Azuurkust, met Perpignan als hoofdkwartier. En niemand kon betwijfelen, of men had hier inderdaad te doen met een van die alles voor zich opeischende, alles voor zich uitjagende Yankees, die meenen dat hun geld hen tot meesters over geheel Europa maakt, ja over de geheele wereld!

Raffles had een zeer groote, zeer snelle auto uit Londen meegebracht, en bovendien had hij gezorgd dat zijn motorboot, zeewaardig, die twintig personen gemakkelijk kon dragen, naar Perpignan werd overgebracht, langs de Fransche rivieren en kanalen, en hij verwachtte het vaartuig binnen enkele dagen.

Een kort oogenblik had hij er zelfs over gedacht, zijn duikboot te hulp te roepen, maar hij vreesde dat dit te lang zou ophouden, terwijl hij bovendien ditmaal aan dit vaartuig weinig zou hebben, nu Lupin zijn U-boot immers verloren had, tijdens dien strijd, die zoo gelukkig voor Raffles verlopen was.

En Raffles was nog nauwelijks enkele uren te Perpignan of de weinige daar verschijnende avondbladen kwamen alweder met nieuwe berichten omtrent opzienbarende inbraken, ditmaal

weder in de onmiddellijk omgeving van Rivesaltes.

Het scheen een plaag te worden, een ware ramp voor de streek, erger dan die van sprinkhanen!

Men had de politie zooveel mogelijk versterkt maar wat baatte dit? Men kon toch bezwaarlijk eenige regimenten infanterie te hulp roepen — en dat zou toch op zijn minst noodig zijn geweest om met eenige kans van welslagen te kunnen optreden tegen het geboefte, dat zich na iederen gelukten aanslag haastig terug kon trekken naar het gebergte, waar het zich volkomen veilig kon achten.

Raffles las het bericht hieromtrent, terwijl hij met Brand gezeten was op het ruime balkon van zijn logeerkamer. Vandaar konden de beide mannen een groot gedeelte overzien van de schilderachtige kade van Perpignan, die zich in den vorm van een halve maan uitstrekt rondom een deel van de haven.

Het gelaat van Raffles stond ernstig, toen hij op zachten toon begon, na zich te hebben overtuigd dat de aangrenzende ramen en balkon-deuren gesloten waren:

— Dat alles ziet er leelijk genoeg uit! Het wordt hoe langer hoe duidelijker, dat Lupin niet alleen optreedt, maar overal handlangers, beschermers en vrienden heeft, in het zuiden des lands zoowel als in het noorden. En hier is de toestand des te gevaarlijker door de onmiddellijke nabijheid van de bergen. Zij zijn zoo dicht bij, dat wij, waren wij aan de andere zijde van het hotel, op het dak, hunne uitloopers zelfs met het bloote oog zouden kunnen zien. Een snelle rit van een half uur met een auto is voldoende, iemand daarginds te brengen, en de politie weet hier maar al te goed, hoe gevaarlijk het is, om het gespuis te achtervolgen tot in hun holen. Zeker, ook zij bezit in haar midden dappere mannen, die in het gebergte geboren en getogen zijn, en het goed kennen, maar zij vormen een zeer geringe minderheid, en kunnen niet steeds altijd en overal tegelijk gebruikt worden.

— Ik voor mij kan ook niet bgrijpen, Edward, hoe de Fransche politie er hier in zal slagen, zich meester te maken van dien gevaarlijken schelm.

— En van de vrouw, Brand, vergeet ook vooral de vrouw niet! zeide Raffles veelbetekenend. Wie weet is zij nog wel gevaarlijker! Herinner je je, op welke wijze zij mij heeft willen doodden, met het giftgas, dat in den greep van haar waaijer verborgen was! Die vrouw staat voor niets, en ik beklag haar vijanden!

— Dan zouden wij ons zelve dus moeten

beklagen! merkte Brand droogjes op. Ik ben althans blij, dat zij niet weet dat wij hier zijn!

— Dat is zeker een gelukkige omstandigheid, Brand, en wij moeten al het mogelijke doen ons incognito zoo lang mogelijk te bewaren. Wij kunnen slechts met eenige kans van slagen tegen het drietal optreden, als Lupin onkundig blijft van onze tegenwoordigheid hier.

— Ik heb gelezen, Edward, dat ook Scotland Yard eenige van haar bekwaamste mannen naar Frankrijk heeft gezonden, zoodra het ruchtbaar werd, dat Blanche de Vermandel in Normandië gesignaleerd was. Zouden zij haar naar hier zijn gevolgd, afgaande op de berichten in de bladen?

Raffles wilde juist een antwoord geven, toen zijn oog viel op een zeer groote toerauto die zoeven was komen aanrijden en stilstond voor het hotel, waaruit dadelijk een portier en een groom kwamen aansnellen, om zich meester te maken van de bagage.

En toen zeide hij met de grootste bedaardheid:

— Daar zijn zij al! Herken je hem niet?

Brand boog zich een weinig over den rand van het balkon heen, en slechts met groote moeite bedwong hij den kreet van verbazing, die hem naar de lippen drong — de zwaar-gebouwde, groote man, met zijn blonde baard, die daar zoeven uit de auto was gestapt, was niemand anders dan Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van de politie in de Londensche City.

— Baxter in persoon! mompelde Brand, die zijn oogen bijna niet kon afwenden van den man, die gedurende zoovele jaren alles in het werk had gesteld om zich meester te maken van den langgezochten gentleman-dief. Hij acht de zaak dus wel van heel groot belang! Ik heb nooit gehoord dat een hoofdinspecteur van politie zijn post verliet, om persoonlijk een misdadigster te vatten!

— Misschien heeft hij vacantie! merkte Raffles laconiek op. En zoo kan hij het aangename met het nuttige vereenigen. Trouwens, het gebeurt wel eens meer dat een hooggeplaatst politiebeambte zich de moeite geeft, persoonlijk een onderzoek te leiden. Intusschen blijf ik het het waarschijnlijkst achten dat Baxter zijn jaarlijksch verlof heeft aangevraagd, dat hij hier in het zuiden van Frankrijk komt doorbrengen, zooals hij vaak doet, en dat hij nu de heeren vergezelt die daar eveneens zijn uitgestapt en onder wie ik mijn goeden ouden vriend Dick Sullivan meen te herkennen! Wij hebben in lang niet met elkander te doen gehad!

Brand keek een oogenblikje naar de beide

detectives die zoeven waren uitgestapt op de hielen van Baxter, die reeds in het hotel was verdwenen en zeide toen hoofdschuddend heel zacht:

— Baxter begrijpt zeker volstrekt niet, in welk een gevaar hij zich gaat begeven! Hij heeft geen begrip van de moeilijkheden, die hem hier te wachten staan.

— Nu, die zal hij dan spoedig genoeg ervaren! Ik denk, Brand, dat ik niet ver van de waarheid ben, als ik het vermoeden uitspreek dat onze goede Baxter zijn eenigszins geschokten roem nieuwen luister wil bijzetten door in persoon de arrestatie te leiden van de vrouw in het zwart, die naar zijn inzicht misschien een peulschilletje is! Stel je ook eens voor dat hij erin zou slagen, die vrouw onschadelijk te maken, die maanden achtereen schrik en ontsteltenis heeft verspreid onder de Londensche leden van de Upper-Ten, die zij soms heel in het begin van den avond ging bezoeken — zwaar gesluierd en met haar paarlemoer ingelegde revolver in de hand.

— Nu ik er eens over denk, Edward, geloof ik eerder, dat Baxter de reis eenvoudig over Normandië heeft gemaakt, met de bedoeling, dat de beide detectives de vrouw zouden overnemen van de politie-autoriteiten van Vauville, want zij zal toch in de allereerste plaats te Londen moeten terechtstaan, — als zij ooit wordt gegrepen, en toen heeft misschien zijn dwaze eerezucht hem aangedreven, hierheen te reizen op het bericht, dat zijn detectives achter het net vischten en dat de vrouw ontsnapt is!

— Dat geloof ik haast niet, en ziehier waarom! Die ontvluchting had ruim een week geleden plaats, en de reis naar Frankrijk duurt slechts wee dagen, zelfs met den trein. Er zou dus een hiaat zijn van vijf dagen, en ik weet niet, hoe je dat zou willen aanvullen!

— Het is ook niet aan te vullen — tenzij men kon aannemen, dat het bericht van de ontvluchting niet onmiddellijk in Londen bekend is geworden!

— Ja, maar dat zullen wij toch maar liever niet doen! hernam Raffles met een glimlachje. De zaak was van te veel gewicht om ze te verzwijgen, al kan ik mij voorstellen, dat de politie van Vauville de zaak niet onmiddellijk ruchtbaar heeft gemaakt, in de flauwe hoop, dat de vrouw nog denzelfden nacht zou worden gegrepen. Neen, Brand, vermoedelijk had ik het bij het rechte einde en denkt Baxter hier zijn vacantie door te brengen. Het zou me zelfs niet verbazen als hij zich niet persoonlijk met de zaak zou bemoeien, en alles aan zijn twee detectives zou

overlaten, om dan naderhand alle roem en eer voor zichzelf op te eischen.

Brand keek de beide detectives na, toen zij op hun beurt in het hotel verdwenen, na even met den chauffeur te hebben gesproken van hun wagen, en zeide toen:

— Sullivan wordt een dagje ouder, maar hij ziet er toch nog sterk en ondernemend uit!

— Ik acht hem een van de beste detectives van het corps, Brand! Ik wil je wel eerlijk zeggen dat hij mij menigmaal in een heel lastig parket heeft gebracht! Het is nog geen vier jaar geleden, toen hij er eenmaal in slaagde mij te arresteeren — en al duurde het dan ook geen vol etmaal voor ik weer vrij was, zoo deelt hij toch die met slechts heel weinig anderen! Een brave kerel, een heldere kop, en een vijand voor wien ik ontzag heb! En ik gun het hem van harte dat hij hier moge slagen bij zijn poging, om de vrouw in het zwart gevangen te nemen!

— Zou hij zich om Lupin niet bekommeren?

— Dat wil zeggen, als hij hem weet te vatten, zal hij het natuurlijk niet laten, maar de Fransche politie zou hem den buit onmiddellijk afhandig maken, omdat die gevaarlijke booswicht in Frankrijk heel wat meer op zijn kerkstok heeft dan het betrekkelijke bagatel, waaraan hij zich een paar weken geleden, toen hij ons naar Londen gevolgd had, op Engelschen bodem heeft schuldig gemaakt.

Het bleef weer even stil, en toen hernam Brand, die peinzend voor zich uit had zitten staren over het blauwe water van de haven heen, en de tallooze schepen die daar voor anker lagen:

— Vindt je niet dat onze toestand hier nu wel wat gevaarlijk wordt? Het is duidelijk dat zij voornemens zijn in dit zelfde hotel hun intrek te nemen!

Maar Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— Wij zijn uitstekend vermomd — en bovendien, wie zou ons hier thans zoeken?

Raffles kreeg geen antwoord op die vraag, want er werd op de deur van Raffles' logeerkamer geklopt, en toen hij van het balkon af „entrée!” riep, kwam er een piccolo binnen, met een brief op een zilveren blad, dien hij Raffles overhandigde.

Raffles nam den brief een weinig verbaasd van het blad, zag echter dat hij goed geadresseerd was, „aan den weledelen heer Arnold Baker, Hotel de l'Univers” en ook dat hij geen postzegel droeg.

— Dat is merkwaardig! zeide hij met hoog opgetrokken wenkbrauwen. Wij zijn hier nog

geen dag — en men heeft reeds van onze aanwezigheid gehoord!

— Monsieur Baker is zoo bekend! zeide de piccolo met een grijnslach, om den Amerikaan te streelen!

— Zou je dat denken, jongen? hernam Raffles. Nu, misschien is het wel zoo! wordt er op antwoord gewacht?

— Non, monsieur! De brief is gebracht door een man, die dadelijk weer heen ging, zoowat tien minuten geleden.

— Verdwyn dan maar, vriendje! zeide Raffles, en de jongen ging heen en Raffles scheurde de envelop open, nam er een in vieren gevouwen stuk papier uit, en begon te lezen.

En naarmate hij las verkreeg zijn gelaat eerst een verbaasde, daarna een spottende uitdrukking.

Toen hij gereed was, wierp hij Brand een eigenaardigen blik toe, en zeide met een kort lachje:

— Wij behoeven althans niet bevreesd te zijn, Brand, dat onze vermomming doorzichtig is! Men houdt mij wel degelijk voor Arnold Baker, uit Philadelphia en men denkt dat ik eenige malen milliardair ben, en het goud met kruiwagens in mijn kluizen laat rijden!

— Wie is men? vroeg Brand, zeer nieuwsgierig.

— Men — dat zijn de vrienden van Lupin en dat is hij misschien zelf wel! Komaan, Brand, ik zal je niet lang in het onzekere laten! In dezen brief wordt ik vriendelijk uitgenoodigd, overmorgen op een nauwkeurig aangewezen uur, een som van 50.000 dollar in handen te stellen van iemand dien wij voorloopig maar X. zullen noemen, en die zichzelf, misschien met een weinig overdrijving, „het Bergspook” noemt, en wel op straffe van verbeurte van het leven, als ik mocht weigerachtig blijven, dat burgermanskapitaal over te dragen!

Brand keek Raffles strak aan, bewoog even zijn lippen, liet een niet al te echt klinkend lachje hooren, en zeide toen:

— Je wilt me natuurlijk voor den gek houden?

— Ik denk er niet aan, Brand! Hier, overtuig je zelf!

En hij stak Brand den brief toe.

Hij was in het Fransch geschreven, met een uitstekende hand, zonder eenige taal- of stijlfout, en luidde vertaald aldus:

„Mijnheer Arnold Baker!

Als gij gesteld zijt op het behoud van Uw leven, zult gij U overmorgen nauw-

keurig om vijf uur in den middag bevinden bij het kleine kapelletje, hetwelk zich bevindt bij de splitsing van den weg van Perpignan naar Toulouges, en van eerstgenoemde stad naar Bagas. Bij de kleine kapel zal zich een man bij U voegen, die in opdracht heeft, U naar een plek te brengen, waar gij drie andere mannen zult vinden, aan wie gij een som van 50.000 dollar ter hand zult stellen, in contanten of effecten van dezelfde waarde. Geen chèque.

Onze afgezant zal zich aan U kenbaar maken door het wachtwoord „Nipul” uit te spreken. Slechts hem zult gij dus volgen. Hij heeft onze volmacht. Gij moet alleen komen, en bedenk dat de minste onbescheidenheid van Uw kant Uw dood zou kunnen beteekenen! Wij hebben het punt goed gekozen, en bestrijken het van een veel grootere hoogte met onze geweren. Wees dus voorzichtig en neem niemand mede, want het zou U slecht vergaan.

Komt gij morgen niet, dan geven wij U nog juist vier en twintig uren, in de meening, dat gij wellicht het geld nog niet hebt kunnen losmaken, maar na afloop van dien termijn is Uw lot bezegeld, en gij zult gedood worden.

Dus nogmaals: laat vooral de politie er buiten, want zij zou ons toch niets kunnen doen, en gij zoudt verloren zijn!

H e t B e r g s p o o k ”.

Brand was onder het lezen bleek geworden, en zijn hand trilde even, waarin hij het noodlottige papier hield.

— Nu, wat zeg je er wel van? vroeg Raffles. Is het niet om trotsch op te zijn, dat de faam van mijn rijkdom zoo spoedig zelfs tot die bandieten is doorgedrongen?

— Om 's hemelswil, Edward, drijf er den spot niet mee! zeide Brand smeekend. Het is een heel ernstige zaak! Het is duidelijk, dat je hier al dadelijk door spionnen omringd was, die

onmiddellijk hebben gezegd dat een schatrijk Amerikaan hier zijn intrek had genomen.

— Natuurlijk! En het is ook duidelijk dat de heeren thans weer een nieuwe methode toepassen, ofschoon die op zichzelf zeker geen aanspraak mag maken op oorspronkelijkheid! Dergelijke dreigbrieven zijn zoo oud als de wereld!

— Je licht natuurlijk dadelijk de politie in?

— En het dreigement, Brand?

— Dat is waar! mompelde de jongeman. Maar wij zouden hen met een overmacht kunnen overvallen!

— Dan zouden wij eerst moeten weten waar zij zich bevinden, mijn waardel! Dit is geen loos dreigement, geloof dat maar. De plek is natuurlijk zeer zorgvuldig uitgezocht, en je kunt er op rekenen dat zij inderdaad van alle kanten bestreken kan worden met goede geweren, in handen van lieden, die zich veel hoger bevinden, misschien aan de overzijde van een diep ravijn, zoodat zij zich spoedig in veiligheid kunnen brengen.

Brand zweeg even en vroeg toen:

— Zou Lupin hier achter zitten?

— Natuurlijk! Zijn naam komt immers in den brief voor!

— Zijn naam? zeide Brand verbaasd. Welneen, die wordt in het geheel niet genoemd!

— En het wachtwoord dan? Draai het maar eens om! Het is een anagram.

Brand vloog den brief nog eens door en riep toen uit:

— Nipul — Lupin! Waarachtig, je hebt gelijk! Dat was mij ontgaan! Des te gevaarlijker wordt de zaak! Wat moeten wij in 's hemelsnaam doen?

Wel, in de allereerste plaats dat punt eens gaan onderzoeken, en dat wel spoedig! Helaas wordt het nu reeds te donker, en het is te laat, maar wij kunnen den avond besteden aan voorbereidselen! Brand, ik geloof dat wij hier een spannend avontuur tegemoet kunnen zien!

— O ja, wat dat betreft — aan spanning zal het ons zeker niet ontbreken! zuchtte Brand.

HOOFDSTUK III.

Op onderzoek uit.

Raffles zelf was er verre van, al liet hij het niet blijken, de zaak als een grap op te vatten. Hij had onmiddellijk al den ernst ingezien van dien dreigbrief, die hem slechts op één punt geruststelde — Lupin of zijn handlangers hadden zijn vermomming niet doorzien, en hielden hem inderdaad voor Arnold Baker, den steenrijken industrieel uit Philadelphia. Ware het anders, dan zou waarschijnlijk reeds een sluipmoordenaar hem een kogel door het lichaam hebben gejaagd!

Want Raffles wist nog meer — hij begreep dat Perpignan letterlijk krioelde van handlangers van de bende, die niet zelve deelnamen aan de overvallen en beroovingen, aan de inbraken en de diefstallen, maar die alleen in opdracht hadden, hun ooren en oogen goed den kost te geven en onmiddellijk inlichtingen te verstrekken omtrent al hetgeen de moeite waard was, aan het hoofdkwartier te worden overgebracht. Aan dat geheimzinnige „Bergspook”, dat nu reeds sedert verscheidene weken de streek onveilig maakte, en dat tot nieuw leven ontwaakt scheen te zijn onmiddellijk na de komst van Lupin, den geduchten bandiet.

— Ja, het was zeer wel mogelijk, dat er zich onder het hotelpersoneel van die spionnen bevonden. Dit is volstrekt niet vreemd, en de politie in alle groote steden weet er van mee te praten, hoe onder die honderden kellners, kamermeisjes, koks, schoonmaaksters, ja zelfs piccolo's handlangers schuilen van hotelratten en gevaarlijke dieven, die niets anders te doen hebben dan op te letten en rapport uit te brengen.

Het is voor een gérant van een hotel, waar driehonderd en soms meer bedienden werkzaam zijn, schier onmogelijk, zich, vooral bij het begin van het seizoen, als alles zoo druk is, te vergewissen of de getuigschriften wel deugdelijk zijn, die hem worden voorgelegd. Ja, het komt menigmaal voor, dat hij ook zonder getuigschriften lieden in dienst neemt, als anderen plotseling ontslagen zijn, en als de sollicitanten maar eenige talen spreken, en zich goed weten voor te doen.

Dat alles wist Raffles evengoed als de politie het wist, en op zichzelf kon het feit dus geen verwondering baren, dat de bandieten zoo spoedig reeds van zijn aanwezigheid hadden gehoord.

En zoo vast was hij hiervan overtuigd, dat hij niet eens den piccolo durfde ondervragen die het briefje had binnengebracht, uit vrees, dat ook die knaap met zijn schitterende donkere oogen in dienst van het Bergspook mocht zijn.

De beide mannen hadden den brief op het balkon gelezen, en wie weet had een spion van de overzijde van de kade hen daarbij gadegeslagen. Het was zaak, van nu af aan de grootste voorzichtigheid te betrachten, en vooral goed in de eenmaal aangenomen rol te blijven.

Raffles begreep evenwel dat het volstrekt noodzakelijk zou zijn, zich nog een ander toevluchtsoord te verschaffen, waar hij zich zonder gezien te worden zou kunnen vermommen, en daarvan maakte hij in de allereerste plaats onmiddellijk werk.

Hij had het groote voordeel, dat hij niet alleen Perpignan, maar een groot deel van den omtrek voortreffelijk kende, want hij had er als knaap, als jongeling en als volwassen man herhaaldelijk gezworven, telkens weer onweersstaanbaar getrokken naar dit kleine hoekje aardsch paradijs. Hij kende elk straatje van het oude Perpignan, dat zich zoo schilderachtig aanvlijt tegen de berghellingen, die straatjes, die hier en daar alleen begaanbaar zijn voor muilezels, met hun eindelooze trappen, waarvan de treden van twee tot drie meter lang zijn, en even breed, hun vooroverneigende huisjes, hun blauwachtige schaduwen, en hun eeuwigdurende reuk van knoflook en uien.

Hij kende ook de bosschen in het noorden, de prachtige wandelparken, de kade, de groote rivieren met hun zijstroomen, kortom, hij behoefde geen gevaar te loopen, ooit te verdwalen en hij wist goede schuilplaatsen, waar hij zich in geval van nood zou kunnen terugtrekken.

Maar groote voorzichtigheid bleek geboden, want Raffles had het gevoel, alsof hij nu onophoudelijk bespied zou worden.

Aan de politie dacht hij op dit oogenblik althans geen seconde. Hij kende de Siciliaansche en de Spaansche bandieten, de bergroovers uit het zuiden van Frankrijk, en hij wist maar al te goed, dat die het nooit bij een looze bedreiging laten, en meedoogenloos optreden, als zij bemerkten, dat men hun waarschuwingen in den wind heeft geslagen. Wilde hij terugslaan — en dat was hij vast voornemens, dan moest het ook onmiddellijk raak zijn, en de tegenpartij moest aanstonds als het ware verlamd zijn.

En ook daarvoor was het noodig, dat er aanstonds werd uitgezien naar een betrouwbare schuilplaats, waar wapens en kleederen, vermommingen en andere noodzakelijke dingen zouden kunnen worden verborgen.

En nu wist Raffles zulk een plek, die hij gemakkelijk met zijn motorboot zou kunnen bereiken, zonder dat het voor een levend wezen, uitgezonderd een vogel, mogelijk zou zijn, hem daarbij gade te slaan. De natuurlijke gesteldheid van den bodem maakte dit ten eene male mogelijk, nog afgezien van de snelheid van zijn boot.

Zeker, Raffles en Brand zouden ook den volgende morgen, zonder zich te vermommen, de aangewezen plek kunnen onderzoeken, maar zij zouden daarbij stellig gevolgd worden, en dat onderzoek zou misschien argwaan wekken.

Het was dus voor alle dingen beter, dat Raffles en Brand zich opnieuw in een andere huid staken, en dat Baker en zijn secretaris zoolang van het tooneel verdwenen.

En kon het niet anders — dan zouden zij zelfs niet meer optreden, de bandieten zouden dan leelijk op hun neus zien, en begrijpen, dat de Amerikaan zich door een vlucht onttrokken had aan de noodzakelijkheid, of 50.000 dollar, of zijn leven te geven.

Misschien zou dit groote moeilijkheden voor Raffles meebrengen — en hij besloot te handelen, zooals de omstandigheden het zouden voorschrijven.

Dien avond viel er weinig meer te doen.

Henderson werd nauwkeurig op de hoogte gebracht, en de reus met zijn geweldige spierkracht trilde als een espenblad toen Brand den inhoud van den brief voor hem vertaald had, en hij werd bleek als het papier, waarop die dreigende woorden geschreven stonden.

Het kostte zelfs eenige moeite, den braven Hercules te overtuigen, dat hij het leven van Raffles in gevaar zou brengen, wanneer hij zijn plan ten uitvoer bracht, om onmiddellijk de politie te gaan waarschuwen. Tenslotte zag hij ook in, dat dit aan alles wel eens dadelijk een einde kon maken, en hij luisterde dus aandacht-

tig naar de instructies, welke Raffles hem gaf. De motorboot moest onmiddellijk in gereedheid worden gebracht, en zooveel mogelijk onopgemerkt voorzien worden van wapens, benzine, olie, levensmiddelen en vermommingen.

Het was een voordeel dat het den bandieten nog onmogelijk bekend kon zijn, dat de sierlijke, witgeschilderde motorboot die een onderkomen had gevonden in een der schuithuizen van de „Marine-Yachtclub” het eigendom was van den Amerikaanschen milliardair.

Dit alles werd besproken in de logeerkamer van Raffles, die er wel voor had zorggedragen, zich van te voren te overtuigen dat er geen spionnen in de buurt waren, en dat er niemand door het sleutelgat kon zien.

Het was gelukkig een zeer groot vertrek, en de drie mannen hadden zoo dicht mogelijk post gevat bij de gesloten vensters van het balkon.

Dien avond begaven zij zich zoo vroeg mogelijk ter ruste, omdat zij den volgende dag veel te doen hadden, en hoe eerder hoe liever gereed wilden zijn met hun onderzoek.

Ook den volgende dag was het weder verrukkelijk, en als het maar een andere zaak had betroffen, dan zouden Brand en Raffles zeker genoten hebben van het vooruitzicht op zulk een heerlijk tochtje. En zooals gewoonlijk scheen Raffles, wiens leven er niettemin mee gemoeid was, de eenige te zijn, die zich volstrekt niet om dat gevaar bekommerde, en die met volle teugen scheen te genieten van de wonderschoone omgeving, het heerlijke weder, den schitterenden zonneschijn, en de met zoete geuren bezwangerde zeelucht.

De beide vrienden ontbeten in de logeerkamer van Raffles, die de grootste was van de beide gehuurde vertrekken, met de ramen wijd geopend, en zij spraken over velerlei zaken, behalve over de zaak die hun thans zoo na aan het hart moest liggen.

Zij spraken over de beurs te Londen, over Wallstreet, over een te verwachten hausse in Mexicaansche sporen, over een pas opgerichte benzinetrust, en dat met een heilige overtuiging, alsof slechts dit voor hen van belang was.

Het was nog geen acht uur, toen zij het hotel verlieten, rustig loopend, als lieden die vrijelijk kunnen beschikken over hun tijd, en die geen haast hebben. Van het hotel naar het bootenhuis was nauwelijks een kwartier loopen.

Hoe vroeg het ook was, aan de haven was het al druk, er waren eenige schepen binnengeloopen, die gelost moesten worden, en anderen vertrokken.

Visschersvaartuigen voeren bij tien, twintig tegelijk de prachtige haven uit, en een oog-

blik later zag men hun sneeuw witte zeilen als meeuwen vlerken afsteken tegen het blauw van lucht en water.

De bewaker van het bootenhuis, een oudgediende, salueerde plechtig voor den schatrijken Amerikaan, en opende de deur van latten.

Raffles en Brand hadden nu en dan stilge staan voor enkele reeds geopende winkels, als om de etalages te bezichtigen, maar in werkelijkheid om zich te overtuigen of zij niet werden gevolgd.

Of dat inderdaad gedaan werd — het viel bijna onmogelijk om het te zeggen, want daartoe was het reeds te druk op de kade.

Zij kwamen enkele personen tegen, die er eigenlijk weinig vertrouwenwekkend uitzagen, maar zij begrepen wel dat voor Engelschen als zij waren, die zeer donkere bewoners van het zuiden met hun gitzwart haar, hun ruige wenkbrauwen, hun donkere oogen, soms iets over zich hadden van een echten bandiet, terwijl zij toch in werkelijkheid de braafste menschen van de wereld waren, eenvoudige bakkers, eerlijke visschers of simpele kantoorbiedenden, die zich naar hun werk begaven.

Neen, op het uiterlijk viel weinig staat te maken!

Om hen heen werd een eigenaardig taaltje gesproken, die mengeling van Fransch en Catalaansch, die noch door een Spanjaard, noch door een Franschman verstaan kan worden.

Men vergete niet dat Perpignan op nauwelijks vijftien kilometer van de Spaansche grens ligt!

Verscheidene baliekluiwers keken toe bij de inscheping, en ook nu was het onmogelijk te zeggen, of er zich onder die nieuwsgierigen soms spionnen en verklikkers van het Bergspook bevonden.

Maar Raffles trok zich daar al heel weinig van aan, want over tien minuten zou hij de haven uitgevaren zijn, en dan tartte hij den knapsten spion, hem te volgen, tenzij met een boot, die nog sneller was dan de zijne, en die zou men niet zoo spoedig vinden.

Alles was nu gereed, de boot voer voorzichtig het bootenhuis uit, wendde den steven, en voer de haven uit, een lang, sneeuw wit kielzog achter zich aan.

Zij voer een paar kilometers zeewaarts, boog toen eerst noordwaarts, om eventueel spionnen op een dwaalspoor te brengen, maar wendde opnieuw den steven, zoodat Raffles overtuigd was, dat men zijn vaartuigje zelfs met den besten kijker onmogelijk meer zou kunnen onderscheiden en nu snelde de „Zeemeeuw” zuidwaarts over de nauwelijks rimpelende golven,

en tegelijkertijd deed Raffles zijn motorboot weer naar de kust terugkeeren.

Brand stond op het helder geschrobde dek en hij kon door zijn kijker zeer duidelijk Fort de Canet zien, op nauwelijks een kilometer ten zuiden van Perpignan gelegen.

Vlak bij dat fort mondt een riviertje uit, met een popperig haventje, waar een klein aantal visschersbooten droomerig heen en weer schommelden, alsof zij in slaap waren gevallen.

Raffles voer dat haventje in, en verder het riviertje op, als iemand die heel nauwkeurig weet waarheen hij zich begeeft.

Het is aan dat stroompje, dat het stadje Bages gelegen is. Het plaatsje bestaat uit twee helften, door het riviertje gescheiden, en verbonden door een brug.

Maar zoover zou Raffles niet gaan.

Bij de kust waren de oevers van de rivier tamelijk vlak, maar bij iedere honderd meters werden zij steiler, rotsachtiger en op sommige plekken rezen zij onmiddellijk uit het water op, volkomen onbeklimbaar, en Brand begon nu in te zien, dat Raffles gelijk had, toen hij verklaarde, dat het op vele punten onmogelijk was, te voet of per rijtuig de boot te volgen.

Wegen waren er niet, en het viel heel lastig, die rotsen, soms tweehonderd meter hoog, te beklauteren.

Op die punten was het ook noodzakelijk, de motor met volle kracht te laten werken, want hier, op die nauwe gedeelten, ingeprangd tusschen de rotsen, ontstonden stroomversnellingen, die de boot slechts langzaam deden vorderen.

Maar toch vorderde zij, en omstreeks twee uren na het vertrek dreef zij weer op een van die stille, gladde gedeelten van de rivier, waar het water op een vijver geleek, en waar een paar huisjes op den oever stonden, die wel onbewoond leken te zijn, zoo stil en rustig lagen zij daar, zonder dat zich eenig spoor van menschelijk leven vertoonde.

Maar tenslotte begon er een nauwe kloof, die meer dan twee kilometer lang was, en die geleek op een van die zoogenaamde cannons, zooals men ze bij honderden aantreft in het Rotsgebergte, nauwe spleten, die zich soms uren ver uitstrekken, en op den bodem waarvan zich soms een woeste bergstroom voortspoedt. Het komt wel voor, dat die spleten niet breder zijn dan een meter of drie, vier, soms nog nauwer, en dat men hun aanwezigheid zelfs niet vermoedt, omdat de rots wanden zich zoo dicht naar elkaar toeneigen, dat er daarboven van een spleet niets te zien valt.

Zoo was het hier nu wel niet, maar niettemin verhieven zich op sommige punten de rots-wanden tot een hoogte van meer dan vijftig meters, en lager dan dertig werden zij nergens. Zoo leek het dus alsof de ranke motorboot voer over den bodem van een ontzaglijken schoorsteen, die niet wilde eindigen.

Op slechts weinige plekken kwamen boven de hoofden der drie mannen de rots-wanden zoo dicht bijeen, dat men ternauwernood een streepje van de helder blauwe lucht kon zien.

Dit had tengevolge dat het hier en daar zoo schemerachtig was, alsof aanstonds de nacht zou vallen, en Raffles was wel verplicht hier met groote behoedzaamheid voort te gaan.

Gelukkig was het verval van de rivier juist op deze plek uiterst gering, en van een stroomversnelling was geen sprake, zoodat de „Zee-meeuw” met niet al te veel moeite stroomopwaarts kon varen.

Ongeveer halverwege dezen nauwen doorgang, op een donkere plek, waar bijna geen lichtstraaltje doordrong, en waar de rivier nauwelijks tien meter breed was, zette Raffles den motor geheel af, keek om zich heen, keek eens naar boven, naar de nauwe spleet, nog door struikgewas versmald en duister gemaakt, die zich op veertig meter hoogte afteekende en zeide toen:

— Ja, hier moet het zijn! Hier vormt de rivier een onbeduidend zijstroompje, dat tusschen de rotsen doodloopt. Ik geloof dat ik het daar al ontdekt heb.

Hij had den motor weer op gang gebracht, en heel langzaam, heel voorzichtig voer de meeuw” een smal stroompje in, dat maar juist breed genoeg was om de motorboot doortocht te verlenen.

Ook hier rezen de rotsen schier onbeklimbaar uit het stille water op, dat door geen zuchtje bewogen werd.

Want hoe de storm ook loeide, uit welke richting de wind ook woei, hier werd er nooit iets van gevoeld, op die groote diepte, en in die nauwe, zich telkens kronkelende kloof.

Van plantengroei was niets te bespeuren. Alleen zag men heel hoog de lederachtige bladen van een paar olijfboomen, enkele cactussen — dat was alles.

En eindelijk legde de boot opnieuw stil, omstreeks tien meter verder, en van hier kon men al zien, hoe het zijrivierviertje zich omstreeks vijf minuten gaans verder plotseling versmalde en ophield. Het was dus niets anders dan een soort van natuurlijke haven.

De DUBEC-Cigaretten zijn het succes der Turksche
Cigaretten-Industrie in Nederland.

HOOFDSTUK IV.

Het Kruisbeeld aan den tweesprong.

Brand keek eens om zich heen, en bemerkte dat Raffles de boot had laten stilhouden bij hetgeen er uitzag als een natuurlijke trap met groote, ruwe en ongelijke treden, waarvan de hoogte afwisselde van een meter tot nauwelijks enkele decimeters.

Die trap verloor zich te midden van de rotsen, en Brand begreep wel, dat hier ergens een uitgangsweg moest zijn, anders zou Raffles de boot niet op deze eenzame plek hebben laten stilliggen.

— Verlaten we hier de boot? vroeg hij.

— Ja, Brand! Wij zullen nu aanstonds andere kleederen gaan aantrekken, en zouden het gerust boven op het dek kunnen doen, want ik zou er wel een eed op durven doen, dat niemand tot op deze plek kan doordringen, tenzij per boot of met behulp van een touwladder — en wie zou dat in zijn hoofd halen, daar er hier volstrekt niets bijzonders te zien is, en er zelfs geen grasje groeit?

— En Henderson?

— O, onze boot mag in geen geval onbewaakt achterblijven, dat spreekt vanzelf!

— Dat lijkt mij ook zoo toe, Edward! Mij dunkt zelfs dat de ligplaats tamelijk gevaarlijk is, en dat men van de hoofdriever af onze „Zee-meeuw” moet kunnen zien!

— Daarvoor bestaat heel weinig vrees, Brand! zeide Raffles, die zich reeds begon te ontdoen van zijn keurig gesneden overjas. Heb je dan in het geheel niet opgemerkt, dat ons in het laatste half uur geheel geen schepen zijn gepasseerd of achteropgevaaren?

— Natuurlijk! De rivier schijnt dan ook heel weinig te worden bevaren.

— Over tien kilometers zelfs in het geheel niet, Brand! En dat komt eenvoudig omdat zij over die lengte gekanaliseerd is, of om het juist uit te drukken: er is een kanaal gegraven, evenwijdig aan de rivier en dat kanaal, recht als een kaars, bevindt zich aan gene zijde van de rotskloof, die wij zooeven verlaten hebben! Het spreekt van zelf, dat geen enkele vrachtschipper het in zijn hoofd zal krijgen, een paar uur te verliezen door tegen den stroom op te worstelen, terwijl hij niets anders te doen heeft dan het kanaal te volgen, dat zich verderop

weder in de rivier stort. Hoogstens kunnen misschien enkele sportzeilers, of eigenaars van motorbooten lust gevoelen, om door de kloof te varen — maar dan moeten hun motoren al heel krachtig zijn, want je hebt zelf kunnen ervaren, hoe moeilijk het was, hier en daar tegen de versnellingen op te tornen. Zelfs komt er, omstreeks tien minuten gaans van hier, een vernauwing van de kloof, waardoor het rivierwater zich met groot geweld heenperst, en waartegen zelfs onze „Zee-meeuw” het misschien zou moeten afleggen, al heb ik dat nog nooit geprobeerd. Maar wees eens stil, dan kun je zelfs hier het gedreun hooren van de rotsen, die door het snel voorbij stroomende water gebeukt worden.

De drie mannen hielden eenige oogenblikken tot zelfs hun adem in, en nu vernamen zij inderdaad in de verte een dof dreunend geluid, dat wel een weinig geleeek op het rijden van een trein over een ijzeren spoorbrug, en dat dadelijk veel duidelijker hoorbaar was, wanneer men het oor tegen den rotswand legde.

Raffles was intusschen reeds zijn dekhut binnengetreden en binnen tien minuten hadden hij en Brand zich zoodanig vermomd, dat alleen een zeer scherp en geoefend oog in hen de elegant gekleede toeristen van zooeven zou herkennen.

Zij droegen nu wijde broeken, met spijkers beslagen schoenen, roode, breede ceintuurs, een wit hemd zonder boord, en een kort jasje, dat het ceintuur nog niet ten volle bedekte, benevens een van die schilderachtige baretten op het hoofd, zooals ook de Alpenjagers ze dragen.

Zij hadden hun gelaat bruin gemaakt, zij droegen zwarte knevels, fijn en koket opgestreken, en zij hadden groote ringen aan de ooren. En daar beiden het dialect van de streek voldoende onder de knie hadden — Raffles sprak het zelfs uitstekend — zoo zouden zij zich zeker zonder gevaar te duchten kunnen vertoonen.

Maar voor alle veiligheid hadden zij ieder een kleine revolver in de diepe zakken van hun wijde broeken laten glijden — want men kon toch nooit weten.

Zij aten snel wat vleesch en brood, ofschoon het uur van de lunch nog niet was aangebroken, grepen de korte cape, zooals de Pyreneeische

boeren ze veel dragen om zich tegen de regen te beschutten, en toen verlieten zij het schip, nadat zij Henderson op het hart hadden gedrukt, de „Zeemeeuw” in geen geval te verlaten, goed uit te zien, en ingeval van een aanslag, die echter al heel onwaarschijnlijk moest worden geacht, niet aan een verdediging te denken, die toch onmogelijk zou zijn, maar onmiddellijk de rivier weer op te zoeken en stroomafwaarts te varen, zoo snel als motor en stroomversnelling het maar wilden veroorloven.

Want de schuilplaats mocht dan goed gekozen zijn — zij had ook hare gevaren, doordat men ze van boven af onder vuur kon nemen.

— Hoe lang denkt mylord weg te blijven? vroeg de reus, die rustig zijn pijp was gaan stoppen.

— Op zijn hoogst twee en een half uur, James! De wegsplitsing, die in den dreigbrief genoemd wordt, bevindt zich niet verder dan een half uur loopens hier vandaan, als wij eenmaal den top van de rotsen hebben bereikt. Wij moeten daar echter een onderzoek instellen, en de omgeving goed opnemen. Als wij er echter over drie uur nog niet zijn, dan mag je niet langer wachten, want dan is er iets onverwachts gebeurd, dat wij onmogelijk hadden kunnen voorzien. Je keert in dat geval terug naar ons hotel en wacht daar bedaard op nadere berichten.

Nog een hoofdknik en de beide vrienden stapten van het dek op den hoogen oever, of om juister te zijn op de onderste trede van de natuurlijke trap, zoeven genoemd.

Voor goede klimmers als zij waren betekende de bestijging van die trap al heel weinig, en binnen tien minuten waren zij boven, wierpen nog een laatsten blik naar omlaag, wuifden tegen Henderson, die opgewekt stond te dampen, alsof het een pleziertochtje gold, en toen verdwenen zij uit het gezicht.

Zij bevonden zich temidden van de rotsen, voorloopers van het machtige gebergte, hetwelk twee zeeën verbindt, en van een huis, zelfs van een stal of schuur was geen spoor te bekennen. Geen akkers, geen gras, nauwelijks hier en daar een boom, waarvan de wortels met groote moeite wat voedsel zogen uit den steenachtigen bodem. Een berggeit sprong op eenigen afstand met geweldige sprongen voorbij, en verdween uit het oog. Hoog in de lucht circelden een paar arenden. Overal om zich heen verhieven zich de scherpe rotstoppen, die echter hoe langer hoe lager werden, en Brand begreep, dat zich in het noordoosten het dal moest bevinden, waarin Bages gelegen is.

Van een gebaand pad was hier natuurlijk

ook geen sprake, maar het verbazingwekkend geheugen van Raffles zou hem ook ditmaal niet in den steek laten, en het duurde dan ook niet lang of hij had een soort van rotspad teruggevonden, dat omlaag voerde, en dat wel bruikbaar was — tenminste voor lieden die volkomen vrij zijn van duizeligheid en die over krachtige kuitspieren beschikken. Want hier en daar zou misschien zelfs de berggeit zich wel eens bedacht hebben, alvorens hij er over ging.

Dit pad rees en daalde, maar Brand bemerkte dat het toch voortdurend op een lager peil kwam te liggen, want om hem heen, rezen de rotsen hoe langer hoe hooger op, en eensklaps, alsof er een reusachtig stuk decor werd weggeschoven, opende zich de vlakke voor hem!

En een kreet van bewondering ontsnapte hem ondanks den ernst van den toestand, want het was inderdaad een verukkelijk schouwspel, dat zich daar voor hem verspreidde!

Het was alsof een reuzenhand met een ontzaglijk zwaard de barre rotsen had afgesneden, zoo plotseling doemde het dal op, vol welige weiden, akkers en boomgaarden, en vruchtbaar gemaakt door het water van de Tach, een van de grootste rivieren die hier van het westen naar het oosten stroomen. Brand zag drie, vier kleine dorpjes, allerbevalligst gelegen, met witte huisjes, en slanke kerktorens, hij zag vruchtbare wijngaarden, blauw overwaasd, hij zag hoe een landweg zich als een wit lint slingerde door de bloeiende boomgaarden heen. Overal heerschte rust en vrede. Het was als een verloren hoekje van de aarde, waar men nimmer dacht aan zulke afschuwelijke dingen als ziekte en oorlog, armoede en twisten.

Heel in de verte zag hij een herdersknaap, omgeven door zijn kudde schapen, langzaam van een bergweide afdalen, en het was zoo stil, dat hij op een afstand van bijna twee kilometer het heldere tinkelen hoorde van het klokje van den belhamel. Een prachtige Bouvier sprong vroolijk om de schapen heen en hield er orde onder.

Alles ademde vrede en geluk. In de ijle verte klepelde een fijn kerkklokje, dat de geloovigen naar de kerk deed stroomen.

En eindelijk kon hij zeggen, terwijl zijn stem even trilde:

— Hoe lief en vreedzaam is het hier!

— Ja, Brand! Het is een van die plekken, die ons bijna zouden doen wanen, dat er op aarde toch nog geluk is te vinden voor den moeden, zwaargeplaagden mensch. Maar helaas weten wij beter! Want ik kan van hier af de wegsplitsing zien — waar een misdaad moet geschieden! Kijk, daarginds, je kunt in de hel-

dere ijle lucht duidelijk het kruisbeeld zien, bij het kapelletje.

Brand tuurde scherp en zei na eenige oogblikken:

— Ja, ik zie een klein huisje van hout, rood en zwart beschilderd, en daarin schijnt een beeld te staan.

— Het is een van die kapellen, zooals men ze in deze streek, waar nog een diep geloof aan God heerscht, bij honderden vindt! zeide Raffles ernstig. Maar dit is het kruisbeeld dat in den brief bedoeld wordt, want daar is ook de wegsplitsing.

Brand had zijn kijker voor het oog gebracht, half verborgen achter een rotsblok, keek er gedurende een minuut of vijf door, en zeide toen afgemeten:

— De schurken hebben het punt inderdaad heel goed gekozen! Voor zoover ik van hieraf kan oordeelen, belemmert daar geen enkele boom het uitzicht, de wegsplitsing ligt lager dan de omringende heuvels, die daar weer rotsig en kaal schijnen te zijn, en de weg naar Bargas, kronkelt zich herhaaldelijk, in den vorm van een S, stijgt telkens hooger, en van uit de bochten is de kapel overal heel gemakkelijk te bestrijken.

En ik vrees dat wij aanstonds wel zullen uitvinden, Brand, dat geen gendarmes zich daar in de buurt zouden kunnen verbergen, of het zou onmiddellijk worden ontdekt. Van een dozijn is dus in het geheel geen sprake! Kom, wij zullen naar de vlakte afdalen!

De beide mannen klauterden verder langs de rotshelling omlaag, vonden al spoedig een goed begaanbaren weg en volgden dien.

Vlak voor hen lag Bages, zich badend in de zon, en zij konden de eerste, witgepleisterde huizen zeer duidelijk met het bloote oog zien. Aan hun rechterhand zagen zij rookwolkjes uit de schoorsteenpijpen van een paar schepen opstijgen, die voeren op de Réart, de rivier die zich bij Perpignan in de Middellandsche zee stort. Nu en dan, als de weg steeg, konden zij zelfs de zon zien blikkeren op de rustige golfjes van dien stroom.

Maar na twintig minuten loopens werd de omgeving plotseling weer bergachtig, zij moesten klimmen, en een oogenblik later bevonden zij zich te midden van heuvels, die ditmaal echter wat meer begroeid waren, en die hier en daar schuil gingen onder groote wijngaarden.

Met opzet liepen zij wat langzaam, de steenen pijp in den mondhoek, en nu en dan passeerde hen een bewoner van die streek, die hun brommend op opgewekt een groet toeriep.

Zij gingen nog wat verder, en eindelijk zagen zij het kleine kapelletje, en niet zoodra hadden

zij het ontdekt, of zij wisten, nog beter dan zooeven, dat Lupin en zijn mannen heel goed wisten wat zij deden toen zij juist deze plek uitkozen.

Van Perpignan was zij slechts op een enkele wijze te naderen, dat wil zeggen langs den smallen weg die van die stad naar Toulouges leidde. Natuurlijk zou men ook langs den weg van Bages kunnen komen, maar dat was een geweldige omweg. Het deed er trouwens niets toe, want van de vrij hoog gelegen wegsplitsing af, kon men beide toegangswegen over een afstand van ruim een uur gaans overzien. Tot daar was de weg voor auto's begaanbaar — maar hoogerop zou slechts een zeer kleine, en daarbij buitengewoon sterke wagen kans zien, te stijgen langs dien kronkelenden, steenigen, smallen weg vol kuilen en gaten.

Dat een groote politieauto van dien kant zou kunnen komen, was eenvoudig buitengesloten. En tenslotte: iedereen die zich daar bij het kruisbeeld ophield, en ook maar de geringste argwaan kreeg, kon zich spoedig genoeg in veiligheid brengen, door tien of twaalf schreden terzijde te doen, want dan bevond hij zich reeds achter een soort van natuurlijke borstwering van rotsen, en daarachter voortlopende, steeds klimmende, altijd gedekt tegen kogels, kon hij een plek bereiken, waar geen gendarme het zou wagen hem te volgen.

Maar tenslotte was er nog meer, en denkkelijk hadden de bandieten hieraan in de eerste plaats gedacht bij het uitkiezen van de plek.

Wanneer men van Perpignan kwam, en voorbij de wegsplitsing kwam, kon men den weg naar Toulouges nog over een afstand van omstreeks vijftig meter rechtuit volgen, al steeg hij dan ook voortdurend, maar dan maakte die weg een rechten hoek naar links, en verloor zich in de verte.

Dat kwam, omdat juist op die plek een diep ravijn gaapte, ongeveer tien meters breed en zeker tachtig meters diep, steenachtig en duister, en op den bodem waarvan een snel bergstroompje zich voortspoedde.

Meer dan een half uur loopens verder bevond zich pas de breedte, ook voor voertuigen begaanbare brug, die over het ravijn heenvoerde.

Dit was echter niet de eenige overgang.

Want als men het ravijn omstreeks twintig meters naar de andere zijde volgde, dan bevond men spoedig, dat het zich hier plotseling vermalde, tot een spleet van omstreeks vijf meter, en juist daar was een klein bruggetje geslagen, dat echter alleen maar geschikt was voor voetgangers. Geen enkele bereden gendarme zou het wagen, dit wankel bruggetje met zijn dunne leuning te paard over te steken. Sommige

waaghalzen onder de herders brachten er wel eens hun koeien over, maar dan keek iedereen verbleekend toe, zoo zwaaide het smalle brugje onder het gewicht van man en dier. Maar het was het zuiden van Frankrijk, dat bruggetje had het al vijftig jaren gedaan, en zou het dus nog wel langer doen, en niemand dacht aan reparatie.

Met dat al waren bereden gendarmes, wilden zij hun rijdieren niet in den steek laten, dus wel verplicht, een zeer grooten omweg te maken, wilden zij de bandieten ook aan gene zijde van het ravijn achtervolgen!

Alzoo was de plek, die door Lupin was aangegeven in den brief van het Bergspook!

**De bekende DUBEC-Cigaretten begonnen voor 40
jaar met eene productie van 10000 per dag.
Thans meer dan 300000 per dag.**

HOOFDSTUK V.

Raffles legt tegenmijnen.

De beide mannen waren zwijgend den smalen weg opgelopen die naar het ravijn voerde.

Heinde en ver was geen menschelijk wezen te zien.

Dit bergland lag als een eiland te midden van de vruchtbare vlakke, en men vond er alleen enkele weiden, waar in de lente en in den zomer juist voldoende gras groeide om een paar kudden in het leven te houden.

Maar zelfs geen schaaap was er op dit oogenblik te zien, en nog veel minder een herdershond. Het was onbegrijpelijk, dat men een paar toch tamelijk voorname wegen dwars over dit bergmassief had geleid, tenzij men het had gedaan om den zeer grooten omweg door de vlakke te vermijden.

Met een kijker kon men den grooten brug te linkerzijde vrij goed waarnemen.

Er trok juist een hoogbeladen kar over, met twee sterke paarden gespannen, die in de richting van Perpignan reed.

Het zou echter nog wel een half uur duren, voor zij de beide vrienden bereikt zou hebben, want de paarden gingen in stap.

De beide mannen sloegen echter rechts af, en Raffles stond stil voor het wrakke bruggetje, nauwelijks een meter breed, en feitelijk niets meer dan een wat bdeede loopplank.

Hij keek er een oogenblik zwijgend naar en Brand zeide:

— Hoor eens hier — men moet wel stalen zenuwen hebben om zich langs het bruggetje over den afgrond te wagen! Het lijkt wel alsof het ding bij iederen krachtigen windstoot zwiept!

— Ja, zij kozen de plek goed, heel goed! zeide Raffles peinzend. Zie je, hun scherpschutters kunnen zich aan gene zijde van het ravijn opstellen, daar tusschen de rotsen, en dan bestrijken zij nog op doeltreffende wijze het wegenkruispunt, waar mijnheer Arnold Baker zich met zijn 50.000 dollar moet heen begeven, morgenmiddag om vijf uur.

Het bleef even stil, en toen hernam Brand weer, na zijn blikken langzaam te hebben laten rondgaan:

— Er is hier iets dat mij geenszins bevalt — iets geheimzinnigs, vreesaanjagends! Het is alsof men ons van alle zijden beloert — en toch zie ik niemand! Mag ik je mijn meening zeggen, Edward?

— Laat eens hooren!

— Welnu dan, ik begrijp eigenlijk het nut van dit onderzoek niet! Laat mijnheer Baker eenvoudig van het tooneel verdwijnen — en laat de schurken hier morgenmiddag om vijf uur vruchteloos wachten! Natuurlijk zullen zij zich dan willen wreken, zooals zij bedreigd hebben, maar wat doet het er toe, als Baker in het niet is opgelost?

— Mijn waarde Brand — als wij alleen op onze eigen veiligheid bedacht waren, zou dit zeker een uitstekende oplossing zijn, en ik zou niet aarzelen, je raad op te volgen. Maar wil je mij eens zeggen hoe mij dat zou kunnen helpen, dien duivelschen Lupin in diens helpers in handen te krijgen? Want de strijd zou dan wel eindigen, maar op een voor ons vrij onvoordeelige wijze! Baker zou weg zijn, in den grond gezonken — maar zijn motorboot? Zouden wij die soms in den steek moeten laten? En zij kan helaas niet vermord worden, zooals wij het met ons zelve doen, vergeet dat niet!

— Dat zou alleen gaan — als wij maar aanstonds van hier vertrokken! mompelde Brand.

— Dat kan je geen ernst zijn, Brand, zeide Raffles hoofdschuddend. Wij hebben toch al deze moeite niet voor niets genomen? Ben ik daarvoor van Normandië hierheen gereisd? Ik denk er niet aan, mij gewonnen te geven! Bovendien moet je je die vlucht van Baker niet zoo gemakkelijk voorstellen, want je kunt er vast van overtuigd zijn, dat het hotel nauwkeurig bespied wordt! Zoo ben ik er van overtuigd, dat Lupin nu reeds weet, dat wij vanmorgen met de motorboot in zee zijn gestoken.

— Maar wat belet ons, terug te gaan, de Middellandsche Zee op te varen, en regelrecht naar Marseille, naar Toulon, naar Cannes te varen?

— Foei, Brand! En zoo lafhartig voor den vijand te vlieden? zei Raffles half lachend, half

verontwaardigd. Ik denk er geen oogenblik aan! Ik ben hier gekomen om te strijden, en als het kon te winnen — en niet om aan den haal te gaan. En bedenk bovendien dat op dit oogenblik reeds een vlucht naar een van de steden die je daar noemde, ons niet veel verder zou brengen. Het moest je nu toch wel duidelijk zijn, dat Lupin niet alleen in geheel Frankrijk, maar waarschijnlijk in alle steden van eenige betekenis langs de kusten van de Middellandsche Zee zijn agenten heeft, die hem nauwkeurig inlichten, en onze „Zeemeeuw” is gemakkelijk van anderen te herkennen!

— Wij zouden naar een Siciliaansche haven kunnen gaan, den naam overschilderen . . mompelde Brand.

— Geen woord meer, Brand! viel Raffles hem streng in de rede. Je meent zelf niet wat je daar zegt! Ik erken dat de omstandigheden moeilijk voor ons zijn, maar Lupin is mijn vijand — hij heeft het op mijn leven voorzien, hij ontpopt zich als een ordinaire struikroover — en ik zal niet rusten voor ik hem verslagen heb, al zou het nog jaren moeten duren. Een van ons beiden is te veel, dat is duidelijk, en ik voor mij vind dat hij het is!

— Je bent dus vast voornemens, als Arnold Baker hier morgen om vijf uur te verschijnen met 50.000 dollar?

— Ho, ho, Brand — dat is een geheel andere zaak! Geloof je dan dat ik mijn plannen reeds gereed heb? Daarover moet ik vandaag nog eens grondig nadenken! Indien het de beste wijze is, om die schurken in handen te krijgen, dan zal ik zeker niet aarzelen om het te doen!

— Luister dan naar mijn raad, Edward! riep Brand opgewonden uit. Stel nu onmiddellijk de politie op de hoogte en laat er nog vandaag een klopjacht plaats hebben door de geheele streek! Laten zij geen schuilplaats ondoorzocht laten, en alles arresteeren wat verdacht is! En dan zou ik wel eens willen zien of zij het zullen wagen, morgen op dezelfde plek te verschijnen!

Raffles schudde het hoofd en zeide rustig:

— Het is duidelijk, dat je opgewonden bent, Brand! Wat je daar zegt is nonsens. Ten eerste zullen de bandieten zich niet vandaag in de buurt vertoonen, maar zij zullen zich schuilhouden in de uitloopers van de Pyreneeën, een half uur loopens hier vandaan in het zuiden, waar men hen niet zal kunnen vinden, ondanks alle nasporingen. Die gendarmes met hun blauwe uniformen en witte bandeliers zijn op mijlen afstand te herkennen! Hier moet met list worden opgetreden! En daarenboven schijn je geheel uit het oog te verliezen dat het doodvonnis

van Baker geteekend is, zoodra het den bandieten blijkt, dat de gendarmes zijn gewaarschuwd. Dit zou voor mij dus beduiden, dat ik mijn vermomming als Baker dien af te leggen, wil ik niet onverwacht een mes tusschen de ribben of een kogel in het hart krijgen!

En nu hebben wij voorloopig genoeg gezien Brand, en ik stel voor om terug te keeren. Er is geen enkele bijzonderheid van de omgeving, of ik heb ze onthouden, en dit staat vast — als Baker ook maar een enkelen man zou meebrengen, dan zou hij al zijn neergelegd, nog voor hij het kapelletje bereikt had!

De beide mannen stonden op dat oogenblik nog in de nabijheid van het wankele bruggetje, en om hun onderzoek te besluiten, gingen zij er beiden over, en toen zij aan de overzijde waren draaide Raffles, die achteraan had geloopt zich om, en liet een lichten kreet hooren van schrik en verbazing.

— Wat is er? vroeg Brand, die al naar zijn zak greep.

— Niets anders, dan dat dit onnoozele brugje aan deze zijde niet eens vast op de onderlaag ligt. Zie maar — ik kan het zonder veel moeite heen en weer trekken!

Brand zag toe, en hij werd bleek. Want zonder zich in het minst in te spannen kon Raffles het smalle brugje heel gemakkelijk heen en weer bewegen over den steunbalk, die boven op de rots was vastgemaakt. Misschien waren er schroeven of spijkers geweest, die alles bijeen hadden gehouden, maar thans was daar geen spoor van te bekennen.

De steunbalk was niet veel breeder dan het brugje en als dit maar een halven meter terzijde werd getrokken, met opzet of bij ongeluk, dan moest het noodwendig in den afgrond storten — met degenen, die er zich op bevonden.

Raffles stond een oogenblik in gedachten verzonken, en zeide toen kortaf:

— En nu wordt het tijd om terug te keeren! Henderson zou misschien ongerust worden! Die beladen boerenwagen is reeds dichtbij, en de voerman behoeft ons niet te zien.

Niet zonder een gevoel van tegenzin zette Brand opnieuw den voet op het brugje, en eenige oogenblikken later na nogmaals hun blik over het sombere ravijn te hebben laten glijden, keerden de beide vrienden op hun schreden terug en daalden den weg weder af, die naar de vlakke voerde.

Zij spraken niet veel, daar ieder in zijn eigen gedachten was verdiept, en slechts twee- of driemaal kwamen zij iemand tegen, die ternauwernood notitie van hen nam.

In elk geval waren zij niet gezien door de

bandieten, en dat was een vast bewijs voor Raffles, dat zij in Baker inderdaad niemand anders zagen dan een schatrijken Amerikaan, dien zij gemakkelijk zouden kunnen plunderen! En natuurlijk verwachtten zij niet dat die man zoo dwaas zou zijn, een bezoek te gaan brengen aan de plek, die ieder kind hem gemakkelijk kon aanwijzen, en dat nog wel anderhalven dag tevoren.

Er waren nog geen twee en een half uur verlopen sedert hun vertrek, of zij begonnen de natuurlijke trap weder af te dalen, aan welker voet tot hun groote geruststelling de „Zee-meew” nog altijd voor anker lag, terwijl Henderson, kalmpjes op den koekoek gezeten zijn pijp rookte.

De reus stond haastig op, toen hij de twee mannen zag afklimmen, en hij deed een onwillekeurigen greep naar het geweer dat naast hem lag, maar een breede grijns teekende zich op zijn goedig gelaat af, zoodra hij de klauteraars herkende, en toen Raffles en Brand den voet weder op het dek zetten, zeide hij:

— Ik had niet zoo spoedig aan de verkleeding gedacht, mylord! Ik veronderstelde dat er twee bandieten aankwamen, want met U welnemen — daarop lijken mylord en mijnheer Brand wel een beetje!

— Dat zullen wij maar als een compliment beschouwen, James! zeide Brand lachend. Niets bijzonders gebeurd?

— Ik heb alleen een heel klein bootje stroomopwaarts voorbij zien varen op de rivier, mijnheer Brand! antwoordde Henderson. Het was een soortement raceboot, en het ding liep drommels gauw. Daarom heb ik ook dadelijk mijn geweer boven gehaald, maar zij waren natuurlijk allang voorbij, en zij keerden ook niet terug.

Raffles had zwijgend toegelisterd, en zeide hoofdschuddend:

— Dat bevalt mij niet erg! Ik zeide je reeds dat de rivier hier maar zeer zelden bevaren wordt. Hoeveel mannen bevonden zich aan boord denk je, James?

— Hoogstens vier, mylord! Het was een open boot, en het had een Amerikaanschen kap, maar die was natuurlijk neergeslagen. Ik begreep niet dat iemand het durfde wagen, met zoo'n klein ding door de kolken te gaan!

— Zij moeten nog in de buurt zijn! zeide Raffles peinzend, want het zal hun volkomen onmogelijk zijn, tegen de stroomversnelling een half uur hier vandaan op te varen. Als zij hier bekend zijn, dat weten zij dat natuurlijk zeer goed. Hoe lang is het geleden, Henderson, dat zij voorbijvoeren?

— Dat kan zoowat twee uur geleden zijn,

mylord. Misschien nog iets langer! U zult zoowat een kwartier vertrokken zijn geweest.

Raffles bleef met strakke blikken naar het witgeboende dek zien, de wenbrauwen samengetrokken, en het duurde eenigen tijd voor hij zeide:

— Daar is iets in wat mij niet bevalt, zeg ik nog eens! Wat had die boot hier te zoeken? Kan men ons zijn nagegaan? Dat lijkt bijna onmogelijk! Eerder zou ik willen aannemen, dat eenige van de bandieten, die over een krachtige motorboot beschikken, dezen weg hebben gekozen teneinde zich naar een plek van samenkomst te begeven, niet ver van de wegsplitsing.

— En weet je wat het ergste daarbij is, Edward? liet nu Brand zich hooren, die vol argwaan om zich heen had getuurd. Het ergste is, dat die kerels ons hebben kunnen zien, als Henderson zich in den tijd niet vergist heeft.

— Daaraan dacht ik ook, Brand! zeide Raffles met gebalde vuisten. Misschien hebben zij ons daar zien rond loopen, op de aangewezen plek, maar waren zij te ver van ons vandaan, om zich bijtijds te kunnen vergewissen wie wij waren. Nu zijn er natuurlijk twee dingen mogelijk — het eerste is, dat zij ons eenvoudig voor boeren of landarbeiders hielden, het tweede, dat zij in ons mannen zagen in dienst van Baker, die in opdracht hadden, de plek te onderzoeken, om later den aanslag te verijdelen! Het laatste is natuurlijk het meest waarschijnlijk.

— Waarom? vroeg Brand.

— Omdat wij inderdaad de plek onderzocht hebben! antwoordde Raffles kortaf.

Erken maar, dat dit verdacht genoeg moet zijn geweest in de oogen van wantrouwende lieden! Wij hebben nauwkeurig de kapel bekeken, den tweesprong, het ravijn, het brugje, wij zijn een eind den weg opgelopen, weer terug, kortom, wij hebben ons inderdaad gedragen als lieden die nauwkeurig iets onderzochten.

— Maar er was heinde en ver geen levende ziel te bespeuren! riep Brand uit.

— Dat is zoo, en dat is misschien ons geluk geweest! De bespieders waren waarschijnlijk veel te ver af om ons nadeel te kunnen berokkenen, of zich bijtijds te kunnen overtuigen wie wij waren. En wellicht maken wij ons nutteloos bevreesd, en is er volstrekt niets aan de hand! Het waren misschien maar onvoorzichtige toeristen. Hoe het ook zij, wij zullen ons nu spoedig verkleeden, omdat de aanwezigheid van twee landbouwers die, zooals Henderson terecht zegt, werkelijk wel wat van bandieten hebben, zich aan boord bevinden van zulk een duur jacht! Vluggen wat, Brand!

Zonder tijd te verliezen traden de beide mannen hun hutten weer binnen, en een kwartier later stonden zij in hunne witte pakken weder op het dek, het hoofd bedekt met de witte motorpet.

En nauwelijks waren zij verschenen of Henderson liet heel voorzichtig de schroef werken, na het kleine anker te hebben opgetrokken, en langzaam, als het ware voetje voor voetje, gleed de „Zeemeeuw” den smallen rivierarm weder uit, en bereikte juist de rivier, toen van de zijde der stroomversnelling met groote vaart een kleine motorboot kwam aanzetten, snel voortbewogen door de dubbele kracht van haar eigen schroef en den vrij snellen stroom van de rivier op deze plek.

Henderson smoorde een vloek, en zeide tot Raffles, die het stuurrad had gegrepen:

— Daar zijn zij weer, mylord! Zij zijn teruggekomen! En wie weet wat zij in al dien tijd hebben uitgevoerd!

— Natuurlijk zijn zij aan land geweest, James! zeide Raffles kortaf, zonder een oog van het kleine vaartuig af te wenden, dat het volgende oogenblik voorbij den smallen rivierarm zou schieten, en waarin inderdaad vier mannen plaats hadden genomen, en dat het geen toeristen waren, was op het eerste gezicht duidelijk merkbaar, want zij zagen er vrij sjofel uit met hun afgedragen kleeren, hun hemden zonder boorden en hun hoeden met breede randen of sportpetten.

Het bootje was een zoogenaamde „Walvisch” vervaardigd van teakhout en mahoniehout, voorzien van een autostuur en een Amerikaanschen kap, en waarin naast den bestuurder nog een reiziger kon plaatsnemen, terwijl daarachter nog twee opvarenden ruimte vonden in de lage, rieten stoelen.

De boot was volgens de stroomlijn gebouwd, lag van achteren heel laag op het water, en was blijkbaar van een zeer sterken motor voorzien, want zij vloog letterlijk door het water.

Maar het was duidelijk dat de vier mannen niet alleen het jacht maar ook de opvarenden reeds herkend hadden, want er ontstond beweging onder hen, en zij schreeuwden elkander iets toe in die eigenaardige taal, half Spaansch, half Fransch, die gebruikt wordt aan den voet der Pyreneeën.

— Zij hebben ons herkend, vrienden! zeide Raffles zacht. Ik vrees voor een zeer onaangename ontmoeting! Wij zullen ons op alles voorbereid moeten houden.

— Zij zullen toch niet zoo dwaas zijn om ons aan te vallen? riep Brand uit.

— En waarom zouden zij niet? Kunnen zij

aannemen dat een Amerikaansch millionair revolver en geweren aan boord heeft? Kennen zij de verschrikkelijke kracht van Henderson?

Inderdaad was het, alsof de motorboot de „Zeemeeuw” den pas wilde afsnijden.

Het manoeuvreeren werd de groote witte boot natuurlijk aanvankelijk wat belemmerd, omdat Raffles uit het zijriviertje op den hoofdstroom moest komen en zwenken, terwijl een zeer krachtige strooming het vaartuig in de flank aangreep.

En er waren nog geen tien tellen verlopen of de gebeurtenissen spitsten zich toe op een wijze, die in elk geval pleitte voor de stoutmoedigheid van de bandieten — want dat zij dat inderdaad waren bleek maar al te spoedig!

De man die naast den bestuurder zat was opgerezen, met een zware browning in de vuist, en schreeuwde zoo hard hij kon:

— Stop dadelijk, of wij schieten!

Raffles wisselde haastig een paar woorden met Henderson en Brand, en de eerste greep zijn geweer en knielde onmiddellijk neder achter den koekoek, als achter een soort van borstwering.

Op dat oogenblik bedroeg de afstand tusschen de beide booten ternauwernood dertig meter. Het vaartuig der bandieten had eveneens vaart geminderd.

— Nu, zij durven heel wat wagen! gromde Brand tusschen de tanden.

— Het is dan ook wel de moeite waard om het waagstuk te ondernemen, Brand! gaf Raffles ten antwoord. Bedenk eens wat het voor die vier schelmen zou zijn als zij zich zouden kunnen meester maken van dit prachtige schip! Afrikaansche havens zijn als het ware onder het bereik van hun hand, waar zij voorloopig een toevlucht zouden kunnen zoeken, of zij zouden misschien het schip van de hand willen doen, en wie weet hopen zij er wel een groot bedrag aan geld te vinden.

— Maar op die wijze schieten zij onder de duiven van hun eigen makkers! hernam Brand zacht, zich zooveel mogelijk bukkend, terwijl Raffles, alsof hij ging gehoorzamen, de vaart van zijn schip matigde.

— Wie zegt dat zij tot de lieden van Lupin behooren? was de wedervraag van Raffles. En al was het zoö — zij zien nu een prachtige gelegenheid voor zich, zij weten heel goed dat de rivier hier nimmer bevaren wordt, zij gelooven dat wij in hun macht zijn, en zij slaan hun slag, nu zij hun kans schoon zien! Nu, ik denk, dat het hun zuur zal opbreken! Niet schieten, voor ik er bevel toe geef! Laten wij bedenken, dat wij ver in de meerderheid zijn!

— Als zij dan maar niet beginnen, mylord! gromde Henderson, den vinger aan den trekker, terwijl de loop van zijn geweer op den bovenkant van den koekoek rustte. Wil ik een kogel door hun sloep jagen?

— Dat zou hun dood beduiden, James! antwoordde Raffles hoofdschuddend. Niemand zou tegen dezen krachtigen stroom kunnen opworstelen die hen zou meesleuren, en zij zouden jammerlijk moeten verdrinken. Zelfs een uitstekend zwemmer zou het niet lang uithouden in den strijd deze deze stroomversnelling.

De „Zeemeeuw” lag intusschen bijna stil, terwijl de schroef heel langzaam doordraaide, en de sloep van de bandieten, die had gewend, kwam nu naderbij, en dat ging natuurlijk niet al te snel, omdat zij nu tegen den stroom op moest worstelen.

Van de twee mannen die achterin zaten was er ook een opgestaan, en beiden hadden hunne revolvers op dat vaarttuig gericht, dat zij tot goede buit hoopten te verklaren.

In hun baardige tronies glinsterden hun zwarte oogen van moordzucht en roofgierigheid.

— Wij moeten hen levend trachten te vangen, tenzij zij beginnen te schieten, zeide Raffles.

En Raffles had het woord nauwelijks uitgesproken, of hij had alle reden om zeker te weten, dat er gevochten zou moeten worden, want de man naast den bestuurder vuurde, en als niet toevallig de boot juist een geringe schommeling had gemaakt, zou Raffles waarschijnlijk zijn laatste avontuur beleefd hebben, want de kogel ging op nauwelijks een paar millimeters afstand voorbij zijn hoofd, en men hoorde hem platslaan op de rotsen, want de oever was hier zeer smal.

Zonder een bevel af te wachten, alleen maar gehoor gevend aan zijn dolle woede, trok Henderson de haan van zijn geweer over, en de revolverschutter, midden in het hart getroffen, stortte zonder een kreet te slaken over boord, en verdween in de diepte.

— Vuur op de romp, James! Vuur op de romp! schreeuwde Raffles, die zoo laag mogelijk was neergeknield, zonder evenwel het stuurrad los te laten, hetgeen noodlottige gevolgen had kunnen hebben.

Henderson volgde het bevel wel wat al te letterlijk op, want hij schoot zijn geheele magazijn leeg in de houten buitenhuid van de motorboot, die snel begon vol te loopen.

Zij zou zeker binnen vijf minuten gezonken zijn, en de overrompelde, verraste bandieten, begrepen dat zij verloren waren, als zij niet poogden aan boord te komen van de motorboot voor het te laat was.

Maar de afstand bedroeg nog altijd een meter of vier, vijf, en het was duidelijk dat zij verloren waren, want er zat nu in het geheel geen gang meer in de zinkende boot — de machine, onder water rakend, stond stil, en brullend van woede en veitwijfeling wierp een van de bandieten zich over boord en trachtte met een paar krachtige slagen toch nog die zoo begeerde, groote weelderig ingerichte motorboot te bereiken.

Onmiddellijk greep de stroom hem, dreef hem terug, en de man zou verloren zijn geweest, als de rivier op deze plek geen bocht had beschreven, zoodat hij worstelend met de golven, tegen den oever werd gedreven, waar hij een oogenblik hijgend, half bewusteloos bleef liggen, zich met moeite wat verder opheesch en het volgende oogenblik achter de klippen was verdwenen.

De twee andere schurken zouden echter redeloos verloren zijn geweest, daar de beide vaartuigen alleen door de kracht van den stroom reeds voorbij de bocht waren gedreven, als Raffles niet had ingegrepen.

— Steek hen den vaarboom toe, James! beval Raffles.

— Mylord! kreet de reus, alsof hij zijn ooren niet kon gelooven. Meent gij het dat wij dat tuig moeten redden?

— Steek hun den vaarboom toe, zeg ik je! beval Raffles met stemverheffing en vlug een beetje. Je ziet dat zij nu machteloos zijn, en op het punt van verdrinken — binnen een paar minuten zal hun boot zinken!

En Henderson gehoorzaamde, zooals hij steeds deed, greep den langen vaarboom, en de beide lafhartige schurken sloegen en krabden, beten en stompten elkander, reeds tot aan hun middel in het water, om het bezit van dien reddenden stok. Zij grepen hem bijna tegelijkertijd, de tok werd langzaam ingepalmd, en de beide bandieten werden aan boord getrokken, terwijl Henderson woedend mopperde:

— En dat is een dek dat ik vanmorgen pas heb schoongeschrobd!

— Laat hen die kleederen uittrekken en geef hun droge! beval Raffles, zonder op die woorden te letten. Een voor een! Breng hen dan weer aan dek, en bindt hen!

Aldus geschiedde, terwijl de boot weder vaart kreeg, en een paar uren later waren de beide geredde bandieten in handen overgeleverd van de politie van Perpignan, die zeer verheugd was over deze vangst.

De ochtendbladen van den volgenden dag bevatten natuurlijk een uitvoerig relaas over den stoutmoedigen aanslag, en over de koelbloedigheid en de vastberadenheid van den Amerikaan-

schen milliardair — maar omstreeks half elf in den morgen ontving Raffles weer een geheimzinnig briefje, en het liet aan duidelijkheid niets te wenschen over. Het luidde:

„Denk niet, Arnold Baker, dat je nu victorie

kunt kraaien, omdat je eenigen van onze makers overwonnen hebt! Houdt je streng aan den afspraak, vanavond, doe wat je bevolen is door het Bergspook, en kom geen minuut over je tijd, of je leven is er mee gemoeid!”

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de D U B E C-Cigaretten.

HOOFDSTUK VI.

De spelbreker.

Het spreekt vanzelf dat Raffles, hoe onaangenaam het hem ook was om tal van redenen, op het politiebureau langdurig ondervraagd werd in verband met den zoo gelukkig afgeslagen aanval op zijn jacht!

Hij verloor er niet alleen zijn tijd mee, maar bovendien kon het wel eens noodlottige gevolgen hebben, wanneer het uitlekte dat er in Philadelphia heelemaal geen Arnold Baker bekend was, die milliarden verdiend had als groot-industrieel.

Dat hij was uitgenoodigd zich gereed te houden om als getuige op te treden in het proces, dat over weinige dagen reeds een aanvang zou nemen, liet hem vrijwel onverschillig, want tegen dien tijd zou hij denkelijk zijn Amerikaanse huid wel weder hebben afgestroopt!

Hij kreeg een aantal lastige bezoeken van nieuwsgierige journalisten en na het derde bezoek stelde Brand een verslag op van het gebeurde, en daarmee moesten de reporters het maar voor lief nemen, want zij kregen uit zijn mond te hooren, „dat mister Arnold Baker, uit Philadelphia niet langer ontving”. En tenslotte toen een zeer brutaal heerschap, dat verklaarde, expresselijk met dat doel uit Marseille te zijn

gekomen per vliegtuig, zich niet liet afschepen, verscheen Henderson ten tooneele, en bij het zien van den dreigenden reus, die heel langzaam zijn mouwen begon om te slaan, achtte de Marseillaan het geraden, zijn biezen te pakken, en den volgenden morgen reeds verscheen er in het „Journal de Marseille” een van giftige speldeprikken overvloeiend artikel, aan het adres van de Amerikanen in het algemeen en de Amerikaansche miliardairs in het bijzonder.

Intusschen verstreken de uren, Raffles had zijn plannen gemaakt, en omstreeks half vijf in den middag reed hij geheel alleen achter het stuurwiel van zijn groote auto uit de garage van het Hotel l'Univers, wel wetende, dat hij den ganschen dag in het geheim bespionneerd zou zijn, en dat de bandieten het in ieder geval zouden weten, of hij alleen was uitgereden, dan wel in gezelschap van zijn secretaris en zijn chauffeur.

In den loop van den middag was hij naar een bank gegaan, niet al te opzichtig, maar toch wel zoo, dat het voor een paar goede oogen niet onopgemerkt kon blijven.

Hij had er echter alleen wat geld gewisseld

en een chèque geïnd van een zeer gering bedrag. Hij wist wel dat geen enkele beambte het in zijn hoofd zou krijgen, aangaande de hoogte van dat bedrag inlichtingen te verstrekken aan wildvreemden.

Hij reed dus de stad uit in een flinke vaart, en onderweg laadde hij Brand en Henderson in, als men het zoo noemen mag!

Dat geschiedde op een volkomen eenzaam gedeelte, en op een punt, hetwelk ontdekking absoluut buitensloot.

En onmiddellijk verborgen de reus en Brand zich zoodanig in den grooten wagen, dat er niets van hen te bespeuren viel.

De zitplaatsen namelijk waren gedeeltelijk overdekt met zwart zeildoek, aan de randen voorzien van koperen ringen, die over kleine knopjes konden worden geschoven. Men doet dit wel eens, om ingeval van regen, als de auto onbezet is, de bekleeding tegen vocht te vrijwaren.

Onder dat afdakje nu scholen de beide mannen, klaar om ieder oogenblik te voorschijn te springen op het eerste sein van Raffles, die rustig achter het stuurwiel zat.

Nu en dan, en alleen maar om zijn rol tot het uiterste vol te houden, vroeg Raffles den weg aan een voorbijsjokkende boer of een kleinen herdersknaap.

En hij had met zijn auto juist het begin bereikt van den weg, die heuvelopwaarts voerde, hij zou binnen tien minuten het kruisbeeld hebben bereikt, toen hij plotseling de auto tot stilstand bracht, en Brand hoorde hem heel duidelijk een onderdrukten uitroep slaken, die half een verwensching was, en half een kreet van verbazing.

En hij waagde het erop om zachtjes van onder zijn overkapping te vragen:

— Wat is er?

— Er is — dat het heele plan waarschijnlijk in duigen zal vallen. O, die ezel!

— Op wien slaat die benaming? vroeg Brand een weinig ongerust.

— Op Baxter, Brand! Op niemand anders dan Phileas Baxter!

— Is hij hier? vroeg Brand weer verschrikt.

— O ja, en in goed gezelschap! Met een legertje van twintig of dertig gendarmes, en met zijn twee detectives op den koop toe! Mijn hemel, wat zijn zij toch voornemens? Kom maar te voorschijn, Brand — het dient tot niets dat jullie daar langer in die benauwde schuilplaats blijft.

Brand en Henderson drukten van binnen uit de ringen van de knopjes, het zeil golfde even, en toen doken de beide mannen op, en keken

verbaasd rond, eventjes verblind door het schelle daglicht, want de zon stond op dat oogenblik nog tamelijk hoog boven de kim. Het zou nog minstens twee en een half uur dag blijven.

En het eerste wat Brand zag waren de blauwe ruggen van een tiental gendarmes die in gebukte houding voortslopen, dekking zoekende achter rotsblokken en struikgewas, en in een verspreide linie zich voorwaarts bewegend in de richting van juist dezelfde plek, als waarheen Raffles zich had moeten begeven.

Van dat punt was hier nog niets te zien, want eerst moest de weg nog een bocht beschrijven.

— Zij doen als Indianen! riep Brand vol verwondering uit. Wat hebben zij eigenlijk voor? Zij weten dus iets af van je onderneming?

— Dat acht ik volkomen buitengesloten, Brand! antwoordde Raffles een weinig ongeduldig. Het moet je toch duidelijk zijn, dat ze mij in die zaak gekend zouden hebben. Niemand weet iets van de beide dreigbrieven, behalve jij en Henderson, en natuurlijk de schrijvers, en het is volkomen ondenkbaar, het is volstrekt onmogelijk, dat zij de politie op de hoogte hebben gebracht.

— Tenzij er verraad van een hunner in het spel zou zijn, mylord! liet nu de stem van Henderson zich hooren.

Raffles wendde langzaam zijn gelaat naar den reus, en zeide toen:

— Maar dat denkbeeld is volstrekt niet zoo dwaas, James! Inderdaad, dat zou het geval hebben kunnen zijn! Maar dan zou het niettemin even vreemd blijven, dat de politie mij geen nadere bevestiging had gevraagd van het bericht van den verrader!

— Dat is zoo, mylord — daaraan had ik niet gedacht! hernam de reus, zich achter het oor krabbend. Dan doet mijnheer Baxter het zeker op eigen houtje en jaagt hij met mijnheer Sullivan en zijn collega op Lupin en de Vrouw in het Zwart, en dan is het louter toeval dat wij hier nu allemaal bij elkaar zijn!

— Zoo beschouw ik het ook, James — en het is een zeer onaangenaam toeval! zeide Raffles ongeduldig. Met wie denken ze eigenlijk te doen te hebben, die Londensche politiemannen? En waarom is de brigadier der gendarmes niet verstandiger? Nu zijn zij nog gedekt — maar vroeg of laat zullen zij zich weer moeten vertoonen, tenzij zij van plan zijn tot het vallen van de duisternis te wachten.

— Laten wij niet vergeten, Edward, zeide Brand, die al dien tijd vol verbazing de heel voorzichtig en langzaam voortklimmende mannen met den blik had gevolgd, dat, als de politie niets weet van de dreigbrieven, hetgeen het

waarschijnlijkst is, zij ook evenmin iets kan weten van de aanwezigheid der bandieten in de onmiddellijke nabijheid! Misschien zoekt zij ze veel verder, aan gene zijde van het ravijn. Het is best mogelijk, dat zij uit een of andere ons onbekende bron berichten heeft ontvangen aangaande een of andere onderneming, die na het vallen van de duisternis moet plaatsvinden, en die in geen enkel verband staat met de afpersing van Lupin, waarbij hij jou als slachtoffer heeft uitgekozen!

— Die redeneering is heel logisch, Brand, en ik aanvaard ze! zeide Raffles. Intusschen zijn we nu plotseling tot werkeloosheid gedoemd — want ik weet waarlijk niet wat wij thans zouden moeten uitrusten. Hier blijven is misschien gevaarlijk — verder gaan is totaal onmogelijk — en terugkeeren is zonde!

— Hoezoo? Ik vind het de beste oplossing! zeide Brand nuchter.

— Wel, er zal hier zeker een robbertje gevocht worden, en ik zou het jammer vinden, als wij daar niet bij waren! Misschien kunnen wij wel de behulpzame hand bieden! Ons plan was, ons alleen maar bij verrassing meester te maken van den kerel, die was uitgezonden om mijn 50.000 dollar in ontvangst te nemen, maar nu zijn wij misschien tot iets veel beters in staat! Die man, eenmaal gevangen, had ons de verblijfplaats van zijn kameraden moeten onthullen — maar ik krijg den indruk alsof de politie die kent, en dat zou ons heel veel vergemakkelijken!

— Maar wij hebben nu dien man niet, wij zullen hem ook niet krijgen, daar wij niet door die linie van blauwjassen kunnen heenbreken, en daarom zie ik niet in waarom wij niet liever zouden terugkeeren! hield Brand koppig vol.

— Wij zullen dat niet doen, Brand, omdat ik wil weten of Lupin daarginds is, en of hij zal meevechten. In dat geval wil ik dadelijk weten of ik hem kan grijpen of niet — en daarenboven is de hulp van drie goedgewapende mannen, die het werk meer bij de hand hebben gehad, niet van geringe beteekenis voor de gendarmes, en voor Baxter met zijn mannen, al zijn zij dan ook met hun twintigen. Want zie maar — daar rechts sluipen er nog meer langs dien heg, rondom een grooten boomgaard. Het zal een volledige veldslag worden!

— Ik begrijp alleen niet waarom zij juist om vijf uur hier moesten zijn! zeide Brand korzelig. Waarom moesten zij als spelbreker optreden? Zij stellen zich zelve en ons aan groot gevaar bloot, want Lupin zal natuurlijk aanstonds meenen dat er verraad in het spel is, dat wij op het laatste oogenblik toch nog de politie

hebben gewaarschuwd, en hij zal bloedig wraak willen nemen.

Als om Brand gelijk te geven, kraakten er juist op hetzelfde oogenblik, drie, vier schoten snel achter elkaar, en het geoeffend oor van Brand zeide hem aanstonds dat het geweerschoten waren.

En het waren niet de gendarmes, die gevuld hadden, want de knal van hun korte karabijn klinkt heel anders. De bandieten waren blijkbaar voorzien van mausers of remingtons, die een scherpen knal hebben als van een zweefslag.

Onmiddellijk kwam er een einde aan de voortgaande beweging der gendarmes, die nog altijd in tirailleurslinie oprukten.

Zij gehoorzaamden blijkbaar aan een bevel en wierpen zich onmiddellijk plat ter aarde.

Het was nu duidelijk te zien dat hun oogmerk was, een omtrekkende beweging te maken.

— Wacht hier met den wagen — ik moet zien wat er gaande is! zeide Raffles kortaf.

En voor Brand een tegenwerping had kunnen maken, was Raffles verder den weg opgesneld, tot waar die een bocht beschreef, en daar gekomen deed hij nog voorzichtig een paar stappen, wel wetend dat de bandieten naar alle waarschijnlijkheid den weg tot aan de bocht zouden kunnen bestrijken, en hij kwam juist bijtijds om te zien hoe een man, met een kniebroek en kruisbanden om de beenen, een kort buis en een hoed met breeden rand in de richting van het ravijn snelde zoo vlug zijn beenen hem wilden dragen.

Maar hij kwam niet ver, want bijna tegelijk kraakten drie karabijschoten, en de man stortte neer, midden op den weg, door alle drie de kogels in den rug getroffen.

Hij maakte nog een krampachtige beweging en bleef stil liggen.

Daarginds moest het zijn gezien, want er ging een gehuil van woede op, heel in de verte, en Raffles kon zich nog maar juist bijtijds achteruit werpen, want een waar salvo klonk, en wel vier, vijf schoten floten hem voorbij, en sloegen met een doffen klap te pletter tegen een rots, die juist in de bocht van den weg zich verhief, en die als het ware als kogelvanger dienst deed.

Raffles begreep dat hij zijn leven noodeloos in gevaar zou stellen door te willen pogen, langs den straatweg verder te gaan.

Hij kon zich trouwens nu wel reeds voorstellen wat er geschied was.

De bandieten, die zich op eenigen afstand verdedt hadden opgesteld om zich te overtuigen dat Arnold Baker werkelijk alleen zou komen,

hadden natuurlijk niet anders kunnen denken of de Amerikaan had de politie in den arm genomen, om daarom waren zij, dol van woede, aanstonds in het wilde beginnen te schieten, zoodra maar een hunner de bekende blauwe uniform had ontwaard, zonder te denken aan den man, dien zij hadden afgevaardigd om het geld in ontvangst te nemen.

Deze, het schieten hoorend, had aanstonds het hazenpad willen kiezen, om zich bij zijn makkers te voegen, maar zijn noodlot had hem achterhaald, want de gendarmes, die blijkbaar geen oogenblik twijfelden of zij hadden met een bandiet te doen, legden hem gemakkelijk neer.

Raffles liep weer terug naar de auto, en riep reeds in de verte:

— Wij kunnen onmogelijk verder, vrienden! De man die het geld moest innen staat op dit oogenblik voor zijn rechter — hij is waarschijnlijk het eerste slachtoffer. En ik vrees dat het er heet zal toegaan en dat er geen pardon zal worden gegeven. Wat Baxter hier zoekt, of liever waarom hij het juist hier zoekt, dat is mij niet erg duidelijk, maar hij is er nu eenmaal, en in deze zaak zullen wij hem terzijde moeten staan. Lupin moet gevat worden, en als het kan ook de Vrouw in het Zwart!

— Maar intusschen wordt er niets gedaan, Edward! Zie maar, van de gendarmes is bijna niets meer te bespeuren, zelfs van hier! Halverwege de helling van den heuvel hebben zij zich allen in het stekelige gras verborgen of achter rotsblokken.

— En zij hebben gelijk, Brand, want de bandieten hebben zich opgesteld aan gene zijde van het ravijn, een voortreffelijk gekozen plaats, van waar zij de helling volkomen bestrijken.

— Maar dat kan op die wijze een heel langdradige geschiedenis worden! meende Brand. Zij zullen misschien wachten tot de duisternis valt, en dan oprukken.

— Dat zou van weinig beleid getuigen, mijn waarde! Want weliswaar zou de vijand hen niet zien, maar omgekeerd zou die ook voor de blauwjassen verborgen blijven! Om in deze voorloopers van een wild gebergte naar goed verborgen bandieten te gaan zoeken, dat is schier onmogelijk, om van het groote gevaar nog te zwijgen!

Intusschen scheen Brand toch voorloopig gelijk te krijgen, want er verstreek ruim een half uur, zonder dat er zich iets bijzonders voorded.

De gendarmes bleven onbewegelijk waar zij waren, en dat de bandieten ook den strijd niet opgaven, bleek uit de weinige schoten, die zij

lostten, telkens als zij een doelwit voor hunne kogels meenden te hebben gevonden.

Eenmaal in dat half uur klonk er een luide schreeuw, maar het was onmogelijk te zeggen of het door een der vijanden, dan wel door een der politiemannen was geslaakt.

Maar toen kwam er weer eenige beweging te rechterzijde van de linie en door zijn kijker, dien hij niet had vergeten, kon Brand zien, hoe acht of tien politiemannen op dien vleugel zich behoedzaam afscheidden van de hoofdgroep, nog wat meer naar rechts trokken, en toen opnieuw begonnen te klauteren.

Het was duidelijk, dat men een omtrekkende beweging op het oog had!

Brand, die nog altijd door den kijker tuurde, liet het instrument plotseling zakken, en zeide verschrikt:

— Maar zij kunnen onmogelijk het ravijn oversteken aan dien kant! De kloof strekt niet uit over een lengte van meer dan tien kilometer, onafgebroken, zij is overal minstens tachtig meters diep, de wanden zijn volkomen onbeklimbaar, en de weg wordt nog wel eens zoo lang, doordat er geen gebaand pad bestaat! Op die wijze voortgaande zouden zij uren noodig hebben, alvorens het uiteinde van de kloof te bereiken, en dan nog eens de uren om aan de andere zijde terug te keeren, en de bandieten in de flank aan te vallen!

— Het bruggetje is er toch! zeide Raffles met een strak gezicht.

Zij zullen toch niet zoo dwaas zijn, om daarvan gebruik te maken! riep Brand verschrikt uit. Het boog al door, toen wij er gisteren met ons beiden overheen gingen.

— Er is geen andere weg! hernam Raffles kortaf. Wij moeten toch aannemen, dat die gendarmes dien overweg evengoed kennen als alle bewoners uit deze streek. Ik denk dan ook niet dat zij tot aan het uiteinde van de kloof zullen gaan! Geef mij den kijker eens!

Brand overhandigde hem het instrument, Raffles tuurde er gedurende eenige oogenblikken door, en toen zeide hij met dezelfde vlakke stem:

— Het is zooals ik zeide — de omtrekkende beweging is reeds overgegaan in een terugkeer, maar nu zijn de acht mannen gedekt door een vrij hoogen rug, een soort van natuurlijke borstwering, en zij kunnen, al is het dan met bijna een uur tijdverlies, zonder zich bloot te stellen aan de kogels, de kleine brug bereiken!

— Bereiken — maar niet er over, Edward! riep Brand uit. Herinner je, dat de rug, waarvan je spreekt, bij den rand van het ravijn ophoudt.

Nauwelijks heeft men een stap op het bruggetje gedaan of men is zichtbaar voor degenen, die zich aan de overzijde tusschen de rotsen verborgen houden. Waar de brug begint is als het waren een gat in den bergrug en ieder schot moet daar raak zijn!

— Dat is zoo Brand — bovenlijf een hoofd kunnen geraakt worden door goede schutters — misschien zou men de trefkans aanzienlijk verminderen, door op den buik over het bruggetje te kruipen — maar dat weten die mannen misschien niet!

— En denk er aan, Edward, dat die brug los ligt aan den anderen kant!

Brand had het bijna uitgeschreeuw, want hij huiverde van ontzetting als hij dacht aan het sombere ravijn met zijn loodrechte wanden, en aan de gemakkelijheid, waarmede dat wankele brugje van zijn steunpunt zou kunnen worden afgetrokken.

Raffles scheen te begrijpen wat er in Brand omging, want hij dacht nog een oogenblik na, met gefronste wenkbrauwen, en zeide toen:

— Je hebt gelijk — wij moeten trachten, die mannen voor het gevaar te waarschuwen — als het tenminste nog tijd is! Het is bijna zes uur, wij zijn bijna drie kwartier loopens van het brugje verwijderd, en over een uur valt de duisternis. Wij zullen ons bekend maken, zeggen dat wij hier bij toeval waren, of, als het niet anders kan, de waarheid openbaren, en spreken over de beide dreigbrieven, en onze hulp aanbieden.

En Raffles kreeg op hetzelfde oogenblik gelegenheid dit te doen, want van den kant van Perpignan naderde met veel geraas een van die militaire auto's die voorzien zijn van een zeer sterk zoeklicht, zooals ze in den jongsten oorlog bij vele honderden gebruikt zijn, en waarvan enkelen vooral de Amerikaansche, een sterkte van niet minder dan 500.000 kaarsen hebben.

Raffles, die onmiddellijk het doel van de komst van dat voertuig begreep, stak dadelijk de hand op, en de chauffeur, den grooten, kostbaren wagen midden op den weg ziende stilstaan, vertraagde onwillekeurig de vaart van zijn voertuig.

Een piepjong sergeantje, dat een weinig driftig scheen te zijn aangelegd, sprong van den wagen, die acht bedieningsmanschappen had, en riep:

— Wat beteekent dat, mijnheer? Waarom geeft gij ons een teeken?

— O, ik geef U alleen maar een teeken om U niet overhoop te laten schieten! antwoordde Raffles bedaard. Als gij voorbij de bocht van dien weg zijt, zult gij op een kogelregen ont-

haald worden! De bandieten hebben zich verschanst aan gene zijde van het ravijn!

De kleine sergeant werd nu toch wel wat zenuwachtig, en riep ontdaan uit:

— Zijn zij dan al aan den slag? Weet gij er van? Ik kreeg twee uur geleden te Perpignan bevel om uit te rukken, telefonisch, en mij hierheen te begeven, naar de wegsplitsing.

— Als ik U was zou ik voorloopig maar niet verder gaan, zeide Raffles droogjes. Zie maar — gij kunt heel duidelijk de gendarmes in het hooge gras zien liggen en achter de rotsen, gereed om te vuren!

De Fransche sergeant had zijn kijker al voor het oog gebracht, en zeide met een langen uithaal van verbazing:

— Pardieu, het is zooals gij zegt! Mag ik vragen hoe gij hier komt?

— Louter toeval, mijnheer! Ik maakte een toertje met mijn auto, in gezelschap van mijn secretaris, dezen heer, en wij haalden de gendarmes in, hoorden schieten zijn er zelfs betuige van geweest dat een der bandieten werd neergelegd, en daar wij wel begrepen dat het hier een omsingeling betrof, zoo waren wij wel gedwongen hier achter te blijven, en wij durven ook niet goed teruggaan. Maar gijzelf kunt voorloopig ook niet verder, want Uw mannen zouden meedoogenloos worden neergeschoten.

— Ja, dat moet wel, als de kerels inderdaad aan den anderen kant van het ravijn zitten! zeide de sergeant, de vuisten ballend. Monsieur, dan ben ik wel verplicht, U dank te zeggen voor Uw waarschuwing! Ik wist niet wat hier gaande was, en ik zou dus waarschijnlijk blindelings zijn doorgereden.

Hij keek eens rond, en toen hij een eind verder een zeer zwaar rotsblok zag, zeker wel van vijf meters hoog, gaf hij een kort bevel, salueerde voor Raffles, sprong weer op den wagen, en het voertuig met de enorme lamp verliet den weg, en hobbelde langzaam en zwaartillend over het korte gras en den ongelijken bodem tot achter het groote rotsblok, waar alles voorloopig in veiligheid was.

Een oogenblikje later zag Raffles hoe hij van den zoeklichtwagen op het rotsblok kroop, op zijn buik liggend, en vandaar bevelen begon te geven aan den luitenant die de afdeeling gendarmes aanvoerde.

— Alweder eenige kostbare minuten verloren! zeide Raffles ontevreden. Vlug nu op weg makers — en laten wij den wagen voorloopig maar hier laten. Hij is ons toel van geen nut.

Zonder nog een woord te verliezen grepen de drie mannen hunne geweren, vulden hun zakken met patronen, overtuigden zich dat hunne revol-

vers op de goede plaats zaten, wipten over een heg, staken een boomgaard dwars over, en begonnen zich een weg te banen door de rotsen heen, steeds in de richting van de kleine loopbrug, en zorgdragend, dat zij niet onder schot kwamen.

Hier en daar moesten zij vliegensvlug een kleine plek oversteken, en toen zij het voor de laatste maal deden, bleken zij te zijn gezien, ondanks hun grijze sportcostuums, want er kraakten schoten, die hun gelukkig niet raakten.

Intusschen was de zon reeds zoo laag gedaald, dat zij alleen nog maar de toppen der bergen verlichtte, en over een half uur zou zij geheel verdwenen zijn.

Brand liep vooraan, voortgezweept door zijn vrees, en slechts bezielde door de begeerte, de gendarmes te waarschuwen. Het drietal volgde nu den voet van de zoeven reeds genoemde borstwering, die over een lengte van bijna driehonderd meter het ravijn afsloot — op een zeer kleine plek na, juist tegenover het begin van het brugje. Het was dezelfde weg, dien zoeven de tien of twaalf gendarmes hadden moeten volgen, maar er was niets van hen te zien — zij moesten dus de plek al bereikt hebben, en om den hoek van de borstwering zijn verdwenen.

Er lagen hier in de buurt groote rotsklokken, alsof een reuzenvuist spelendewijze ze had uitgestrooid, en nu en dan moesten zij achter zulk een blok schuilgaan als de borstwering te laag werd, zoodat hun hoofden zichtbaar werden.

En nu kwam er een plek, waar zij zoo laag was, dat men op den buik moest voortkruipen om niet te worden gezien.

Maar een schot, gevolgd door een gil, deed Brand alle voorzichtigheid vergeten en het hoofd opheffen.

En hij zag, hoe een gendarme, die juist het brugje wilde betreden, in de borst getroffen, achteruit wankelde en door zijn makkers werd opgevangen. Hij zag, hoe twee hunner, uitzinnig van drift, en alle omzichtigheid vergetend, al schietend over het brugje ijlen, dat onder hun voeten zwipte. En toen zag hij, tot zijn onuitsprekelijke ontzetting, hoe, terwijl zij op het midden ongeveer waren, door middel van een onzichtbaar touw of staaldraad het brugje van den steunbalk werd weggetrokken . . .

Hij zag hoe de voorste gendarme een wanhopigen sprong deed, en nog juist den steunbalk wist te grijpen, waaraan hij met beide handen bleef hangen, en hoe de tweede man een vreeselijke gil uitstiet en met het brugje in den afgrond stortte . . .

HOOFDSTUK VII.

De strijd in de bergen.

Bleek van ontzetting verborg Brand zijn hoofd weer, juist bijtijds, want twee kogels vlogen op een centimeter over hem heen, en Raffles vroeg ongerust:

— Wat is er? Wat heb je gezien?

— De bloeddorstige ellendelingen hebben het bruggetje weggetrokken! antwoordde Brand heesch. Het is in den afgrond gestort met een van de gendarmen. Een tweede hangt met zijn handen aan den steunbalk aan de overzij. Het is afschuwelijk!

Raffles omvatte zijn geweer alsof hij het wilde verbrijzelen, en beval kortaf:

— Kom mede! Wij moeten dien ongelukkige trachten te redden!

In den looppas gingen zij nu verder, totdat zij de bres in de borstwering hadden bereikt, en daar vonden zij inderdaad zeven gendarmen bijeen, niet wetend wat te doen, zich verzamelend om hun gewonden kameraad, en beveiligd voor de kogels van den vijand, want die had zich niet recht tegenover het brugje geposteed, waar het veld vrij vlak was, en waar een oponthoud dus gevaar zou hebben opgeleverd, maar een vijftigtal meters meer naar links, zoodat zij onmogelijk met hun kogels de plek konden bereiken, waar de gendarmes bijeen stonden.

De mannen waren hoogst verbaasd door de komst van de drie vreemdelingen en zeker wantrouwend ook, maar Raffles helderde alles met een paar woorden op, en overigens handelde hij op een wijze, die onmiddellijk bewees aan welke zijde hij stond. Want hij knielde dadelijk naast den gewonde neder, knoopte zijn uniform los, onderzocht de wonde, liet water halen uit het bergstroompje dat op een tiental meters afstand zich van de rotsen wierp, en verbond toen haastig maar met kundige hand de gelukkig niet doodelijke wonde, want de kogel had geen edele deelen geraakt. Hij deed dit met behulp van het kleine verbandtrommeltje, hetwelk iedere gendarme in die streek verplicht is met zich mede te voeren. De man werd zoo gemakkelijk mogelijk neergelegd aan den voet van een der rotsblokken, en toen pas keek Raffles door de opening van het ravijn heen naar den ongelukkige, die daar nog altijd aan zijn handen hing, en niet durfde te schreeuwen, uit

angst dat de vijanden hem zouden kunnen doden. Dat was echter onmogelijk, want zij konden hem niet zien, daarvoor hing hij veel te laag.

Het was echter duidelijk dat zijn krachten hem begaven, en dat hij het geen vijf minuten meer zou uithouden.

Maar hoe aan de overzijde te komen, nu het eenige verbindingsmiddel in de diepte was gestort, met een dier ongelukkige gendarmes, wiens lijk daar beneden nu overstromd werd door het witschuimende water!

Plotseling wendde Raffles zich tot Henderson en vroeg:

— Heb je het touw bij je James?

— Dat vergeet ik nooit bij zulke klimpartijen, mijnheer Baker! antwoordde de reus onmiddellijk in zijn rol.

— Je bent, toen je nog cowboy was, een van de beste lasso-werpers geweest van je troep. Zie je kans, het touw heen te krijgen om dat puntige rotsblok aan de overzijde, juist waar de brug eindigde?

En Raffles wees met uitgestreken vinger naar een rotblok, bijna anderhalve meter hoog, in den vorm van een suikerbrood en aan den basis ruim een halven meter in doorsnede.

— Dat is heel gemakkelijk, mijnheer! antwoordde de reus eenvoudig. En hij begon onmiddellijk het sterke touw van zijn middel los te wikkelen, maakte vlug aan het eene einde een loopenden knoop, zette zich schrap en hij zwaaide het touw boven zijn hoofd.

Het was zeker niet gemakkelijk, want hij had geen armslag, daar de doorgang, zooals wij reeds zeiden, ternauwernood twee meter breed was, maar toch kon hij geen stap verder naar voren doen, omdat zijn lichaam dan gezien zou worden en zeker aanstonds met kogels doorboord.

Daardoor kwam het ook dat Henderson tweemaal miste, zenuwachtig als hij werd gemaakt door het zachte jammeren van den ongelukkigen gendarme daar aan de overzijde, die zich zijn krachten voelde ontglippen.

Maar den derden keer gelukte het, en die levendige Franschen konden zich niet inhouden, maar juichten van vreugde en opwindung, en dadelijk begonnen de bandieten weder te schie-

ten, lukraak, daar zij volstrekt niet konden zien, wat er eigenlijk gebeurde, maar door dat juchen toch begrepen dat de tegenpartij een goeden zet had gedaan.

De loopende knoop viel over het suikerbroodvormige stuk rots, dadelijk trok de reus het touw aan, spande het zoo strak mogelijk en wikkelde het andere uiteinde eenige malen om de dichtstbijzijnde rots.

De overgang was hersteld.

En zonder enig bevel af te wachten wierp hij zich plat op den buik, schoof zijn geweer aan den riem op den rug, en kroop stoutmoedig te voorschijn uit opening in de borstwering. Het was voor allen een verschrikkelijk oogenblik, want de volgende seconde zou blijken, of de tegenpartij hem nu kon zien, ja dan neen.

Tot zijn groot geluk echter was de bodem van dien natuurlijken doorgang allesbehalve vlak, maar vormde een soort van ondiepe geul, die misschien vele eeuwen geleden het bed van een bergstroompje was geweest, toen het ravijn zelf nog vol water had gestaan. Het was maar een paar decimeter rots, dat hem beschermde, maar het bleek juist voldoende te zijn, want de reus kon blijkbaar onopgemerkt den rand van het ravijn bereiken, greep het touw, zonder een oogenblik te aarzelen, en het volgende oogenblik hing hij aan beide handen boven den afgrond en palmde zich naar de overzijde.

En dit kon hij geheel veilig doen, afgezien van de kans dat het touw kon breken, wegens de gesteldheid van den bodem aan den overkant, die het onmogelijk maakte, van iemand die over het voormalige brugje ging meer te zien dan zijn lichaam tot ongeveer de knieën.

Zoo bereikte Henderson dus ongezien de overzijde, en toen deed hij iets, dat niet velen hem zouden nadoen — hij kwam juist op den beklagenswaardigen gendarme terecht, liet met de rechterhand het touw los, vatte met die hand den man, die op het punt stond los te laten, tusschen zijn schouders in zijn uniformjas, steunde hem op die wijze, wist hem een weinig naar boven te trekken en hielp den man, toen deze zich met een laatste krachtsinspanning optrok, en die, eenmaal in betrekkelijke veiligheid op den rand van het ravijn aanstonds in zwijm viel, uitgeput door de inspanning en zijn doodelijken angst.

En nu bedachten ook de gendarmes zich geen oogenblik, maar één voor één palmde zij zich naar de overzijde, en Raffles en Brand sloten den stoet, zonder dat er ook maar een schot knalde, en zonder dat de schurken in hun schuilplaats hadden kunnen zien wat er geschiedde.

Te minder was dit het geval daar intusschen

de schemering snel was gevallen, en over een kwartier zou het zelfs hierboven gaan donkeren.

En daar waren nu tien welbewapende, vastberaden mannen aan de overzijde, want men had een van de gendarmes bij zijn gewonden kameraad achtergelaten.

Men was den vijand nu in de flank gevallen, zonder dat hij er eenig vermoeden van had. Maar de bandieten zouden spoedig genoeg gevaarschuwd zijn.

Want zij moesten een of anderen boodschapper hebben uitgezonden, om de stelling te verlaten en eens poolshoogte te gaan nemen, want plotseling zag Brand, die aandachtig rondzag, op een afstand van tachtig of honderd meter iets zwarts verschijnen boven een rots, heel langzaam, iets dat zwart was en puntig.

Hij hief onmiddellijk zijn geweer op, en ternauwernood zag hij een voorhoofd onder dat zwarte, boven de grijze rots, of zijn onfeilbaar schot knalde, een doodskreet weerklonk, het zwarte ding verdween, de bandiet was midden in het voorhoofd getroffen.

Dat was alweer een vijand minder, maar intusschen moesten nu de bandieten begrijpen, dat de gendarmes er op de een of andere raadselachtige wijze in geslaagd waren, de overzijde te bereiken.

Het viel echter onmogelijk vast te stellen, waar zij zich ergens ophielden. Het was aan den linkerkant — en dat was alles wat men er van kon zeggen.

De sergeant gaf op zachten toon eenige bevelen, en onmiddellijk werd alles voor den aanval en de verdediging in gereedheid gebracht. Men begon met een verbetering van de positie, want die was hier wat al te gevaarlijk, met dat diepe ravijn in den rug! Het was in de eerste plaats noodzakelijk wat verder de bergen in te trekken, en daarbij moest de grootste voorzichtigheid in acht worden genomen, teneinde te voorkomen dat men zou blootstaan aan het vijandelijke vuur.

En steeds dieper viel de duisternis, de spanning werd bijna ondragelijk, men durfde alleen maar fluisterend spreken, totdat de sergeant het niet langer uithield en vastberaden zei:

— Het is nu bijna donker, jongens, en ik ga op onderzoek uit! Ik moet weten waar die schurken zich bevinden! Het is ook bijna tijd dat de anderen komen opdagen!

— De anderen? vroeg Raffles. Er kunnen er toch niet meer over het ravijn zijn getrokken.

— Een afdeeling van twintig man zou over de groote brug gaan, mijnheer! antwoordde de sergeant. Die kunt gij niet heben gezien, want

die zouden van Bages oprukken. Ik meen zelfs zoeven al flauwtjes te hebben hooren schieten, heel in de verte. Over een half uur zouden onze vrienden hier kunnen zijn, dat wil zeggen rechts van de bandieten, en als wij nu maar een hand voor oogen konden zien, dan zouden wij wel weten wie het loodje zal leggen!

De sergeant had de woorden nauwelijks gesproken, en wilde zich juist gereedmaken, alleen met een breed mes in de vuist geklemd weg te sluipen, toen eensklaps het geheele bergland als het ware baadde in een zee van licht.

— Het zoeklicht! schreeuwde Brand opgetogen. Nu, dat komt juist op tijd — als zij het nu maar op de goede wijze gebruiken!

— Dat doen zij nu allesbehalve! bromde Henderson boos. Want het schijnt ons juist in onze oogen!

Hij beklagde zich te vroeg, de brave kerel, want aan den anderen kant van het ravijn, waar blijkbaar zoeven het zoeklicht was opgericht, werd de reusachtige lamp een weinig gedraaid, de verblindende lichtbundel zette haar reis over de bergkammen voort, en plotseling gaf Brand weder een schreeuw, want daar, op nauwelijks honderd meters afstand was plotseling een groep mannen zichtbaar geworden, die klaarblijkelijk zoeven hunne schuilplaatsen hadden verlaten in de hoop, de gendarmes hier te kunnen overrompelen.

Bliksemsnel werden de geweren aan de schouders gebracht, en een waar salvo bastte los, gevolgd door een gehuil van woede, kreten van smart, en vreeselijke vloeken.

Al die lichamen doken in een oogwenk weer weg, maar de bandieten moesten niettemin groote verliezen geleden hebben in die enkele seconden.

En eensklaps begon er in de verte een mitrailleur te ratelen!

Het geluid was niet te miskennen voor lieden, die bijna allen in den oorlog waren geweest.

Het leek op het tikken van een koffiemolen, alleen maar wat harder, maar juist zoo regelmatig. Het was duidelijk, dat de linkervleugel

van het aanvallende troepje gendarmes de omtrekkende beweging over de groote brug voltooid had, en nu de bandieten, die zich blijkbaar verzameld hadden, in de flank en in den rug aanviel.

En steeds scheen het zoeklicht meedoogenloos op dezelfde plek, en de geringste bijzonderheid was even duidelijk zichtbaar, alsof het klaarlichte dag was. De rotspieken teekenden zich scherp als stukken decor af tegen den zwarten achtergrond van den nacht, en ieder struikje, ieder boompje, ja iedere grashalm was duidelijk te zien.

En ook van de overzijde van het ravijn werden de bandieten bestookt, want onder dekking van de duisternis waren de gendarmes van de hoofdmacht hooger geklommen, en hadden nu een uitnemend plekje uitgezocht, beschut door een rand van rotsen en wel twintig meters hooger dan de stelling van den vijand.

Een strijd, die zoo ongelijk was geworden, kon onmogelijk lang duren. Steeds nauwer trokken de gendarmes den doodelijken kring om de volgelingen van het Bergspook heen, en na een vuurgevecht dat nog geen vol uur duurde, zochten de overlevenden van de tegenpartij een goed heenkomen, waarbij nog menigeen in het stof beet, en twintig hunner bleven op het slagveld achter, waarvan er achttien sneuvelden, en twee doodelijk gewond werden.

De gendarmes leden bij dit gedenkwaardige gevecht in het geheel twee dooden en een gewonde.

Maar van Lupin en van de Vrouw in het Zwart vond men geen spoor. Men nam twee bandieten levend gevangen, maar die klemde de tanden opeen, bleven stom als het graf, en zouden zich liever hebben laten vierendeelen dan iets los te laten over de verblijfplaats van den gevreesden leider en deins geheimzinnige metgezellin.

Toen hij het vernam, zei Raffles lakoniek tot Brand:

— Hij kan niet ver zijn — dat blijft dus voor een volgende keer!

De volgende aflevering bevat:

De vlucht van Arthur Lupin

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885